

Uvodnik	2
Mi, ledinci	4
Oni, profesorji	8
Kaj dogaja	10
Vugiji Krst fazanov Kostanj in močne ledinske roke Ledinska čestitka	
Sredica	22
Bonton za fazane Prva ledinska diamanta Že od otroštva vidi samo skoke Pripetljaji Pipija in Melkijada	
Dobri, boljši, ledinci	34
Monika Lipovac Vinko Kosten	
Kolumb bi bil ledinec	38
Slovensko-francoski Šušterski most Raziskovanje Finske Ekskurzija na Sicilijo Ledinca in njuna računalniška igra	
Sirota	47
Kviz za profesorje	48
Horoskop	50
Kratko, sladko	52
Izjave profesorjev	56

Uvodnik

BESEDILO:
Maruša Tomažević

Pozdrav! Čast urednice Mladike je letos padla name. In kolikor sem pregledovala starejše izdaje, se uredniki po navadi razpišejo o kakšni globoki misli, kar je seveda nadvse poetičen način, da se predstaviš kot razumen dijak, ki se mu lahko zaupa vodenje šolskega glasila. Se bom pa še jaz razpisala. Tradicijo je ja treba spoštovati!

Sicer sem naletela na nekaj nadvse zanimivih rekov, vendar je bila večina že velikokrat uporabljena kot motiv za tatu, osebnostno filozofijo z objavo na insta storyju ali kot objava kakšne prav nadobudne matere na facebooku, zato me je ideja popolnoma minila. Namesto reka bom tako vzela nekaj preprostih nasvetov, ki lahko človeka rešijo iz situacije, kot je pisanje uvodnika za šolsko glasilo.

1.

»Naredi se francoza.« – mati

Primer: uporaba stranišča v lokalni, pogovor z osebo nasprotnega spola

Zadeva deluje odlično. Malo izgubljenega pogleda, nekaj na hitro ustvarjenega jecljanja, predstavitev tvojega popolnoma jasnega, a, žal, malo zgrešenega miselnega postopka in seveda prošnja za nasvet ter zdrava mera vljudnosti, pa se več doseže in enostavneje potuje po svetu. Ampak ne uporabljajte preveč kičastih gest, sicer vas bodo hitro spregledali. Manj je več, dobesedno.

2.

»FITYMI« (Fake it till you make it) – babi (parafrazirana verzija)

Primer: ustno spraševanje, življenje, navigacija

Z dvignjeno glavo in odločnim pogledom lahko o naših zmožnostih prepričamo sami sebe in, kar je še pomembneje, druge. Če bi šlo vse vedno po planu, plan B ne bi obstajal. Ampak kdo pravi, da morajo ostali vedeti, kdaj plan A postane plan B in ni vse zgolj del plana A? Verjemite vase in lažje bodo vašemu planu B verjeli tudi ostali!

3.

»Pozitiva!« – modri starec

Primer: zjutraj, dopoldne, popoldne, zvečer

Zakaj ne? Raziskave so pokazale, da se lahko, če se nasmejemo, prepričamo o boljšem počutju. Torej vzamete FITYMI nasmešek in napolnite napol prazen kozarec, pa postanete sami svoje sonce.

To so vse modrosti z moje strani, zdaj pa nos v Mladiko, preberite vse vejice in pike ter se naužite še ostalih prispevkov nadarjenih ustvarjalcev 1. izvoda sezone 2023/24.

Lep dan, sončki balončki!

Vremenska napoved

BESEDILO:
Maruša Tomažević

Prihajajoči meseci bodo bolj umirjeni, vremenska slika se izboljšuje. Hladna fronta, ki je dokončno poteptala počitniško vzdušje, je minila.

Naslednje katastrofe pričakujemo maja, ko bodo ponovno pripekali testi, vročina pa ne bo padla do konca konference.

Z nižin je letos na Ledino prineslo nadvse nenavadno vreme. Po šoli divjajo nevihte limk in gaserjev, ki povzročajo zastoje na hodnikih in kalijo mir z glasnim grmenjem ter bliskavico pred ogledali na šolskih straniščih in v sivi sobi. Ne pozabimo pa vsake toliko pogledati v nebo, če bomo opazili kakšno mavrico, glede na število škrtakov, ki na novo hitijo iz učilnice v učilnico.

Pričakujemo bolj ali manj sončno vreme z občasnimi padavinami. Stalnica bodo še naprej oblaki, ki se v času glavnega odmora prikotalijo iz smeri vrtca.

EMMA AXEN SAMBT, 1. D

Telovadnica ali Tabor?

Telovadnica, k na Taboru skos sam tečemo.

Najljubši kotiček na Ledini?

Oknske police.

S katero slavno ali namišljeno osebo bi zamenjala svoje življenje in zakaj?

Gigi Hadid, ful je uspešna v manekenstvu in velikrat pomaga ljudem v stiski.

Če bi imela možnost in neomejena sredstva, da bi eno izmed učilnic na Ledini spremenila v nov prostor, v kaj bi jo spremenila?

Po mojem u sobo za igre, notr bi bli zihr avtomati s prigrizki pa biljard in ful blazin.

Katera je najbolj čudna kombinacija hrane, ki ti je všeč?

To se jé na Danskem, u bistvu sir in marmelada.

Drgač je res dobr.

Verz iz pesmi, ki te najbolj opiše?

I don't regret, just pretend shit never happened. (SZA)

LOVRO NOVAK, 1. F

Telovadnica ali Tabor?

Telovadnica.

Najljubši kotiček na Ledini?

Siva soba.

S katero slavno ali namišljeno osebo bi zamenjal svoje življenje in zakaj?

Sam Sulek, ker ima postavbo res on top, pa realno ni človeka, ki ga ne bi maral.

Če bi imel možnost in neomejena sredstva, da bi eno izmed učilnic na Ledini spremenil v nov prostor, v kaj bi jo spremenil?

Extra fitnes, ker en ni dost. :)

Katera je najbolj čudna kombinacija hrane, ki ti je všeč?

Med pa pol sir notri namakaš.

Verz iz pesmi, ki te najbolj opiše?

I'm only human after all. (Rag'n'Bone Man)

BRINA HERNEC, 2. A

Telovadnica ali Tabor?

Telovadnica, če igramo odbojko, drugač pa Tabor.

Najljubši kotiček na Ledini?

Siva soba.

S katero slavno ali namišljeno osebo bi zamenjala svoje življenje in zakaj?

Ful bi mi blo zanimivo en dan živet življenje kakšne slavne igralka, ampak z nobeno ne bi zamenjala življenja, ker jih sama ne poznam osebno.

Če bi imela možnost in neomejena sredstva, da bi eno izmed učilnic na Ledini spremenila v nov prostor, v kaj bi jo spremenila?

Spremenila bi jo v klubsko sobo z biljardom, namiznim nogometom pa pikadom. Pa verjetno še z avtomatom s hrano.

Katera je najbolj čudna kombinacija hrane, ki ti je všeč?

Ne jem glih čudnih kombinacij, sem pa enkrat probala škampe s hruško pa mi je blo ful dobr.

Verz iz pesmi, ki te najboljše opiše?

If you dance, I'll dance. And if you don't, I'll dance anyway. (Lana Del Rey)

LAN MARTIN CORMAN, 2. E

Telovadnica ali Tabor?

Telovadnica any day, tist, k uživa na Taboru, ma mentalne probleme.

Najljubši kotiček na Ledini?

Siva in zelena soba overrated, pred vrtcem je goated spot.

S katero slavno ali namišljeno osebo bi zamenjal svoje življenje in zakaj?

Življenje bi zamenu s slovenskim Sultanom, ker je moj vzornik že od nekdaj.

Če bi imel možnost in neomejena sredstva, da bi eno izmed učilnic na Ledini spremenil v nov prostor, v kaj bi jo spremenil?

Podru bi učilnco za mato in not zgradiu diskoteko, v učilnci za nemščino pa postavu bar.

Katera je najbolj čudna kombinacija hrane, ki ti je všeč?

Redbull in gica.

Verz iz pesmi, ki te najboljše opiše?

A ja bih da ti oko vrata stavim đerdan. (Sanja Vučić & Nucci)

FOTO: Bor Matko

VERONIKA CVETKOV, 3. D

Telovadnica ali Tabor?

Nč od tega.

Najljubši kotiček na Ledini?

Kauč pred 116-ko.

S katero slavno ali namišljeno osebo bi zamenjala svoje življenje in zakaj?

Erling Haaland, ker hočm njegovo blond grivo.

Če bi imela možnost in neomejena sredstva, da bi eno izmed učilnic na Ledini spremenila v nov prostor, v kaj bi jo spremenila?

Budistični tempelj.

Katera je najbolj čudna kombinacija hrane, ki ti je všeč?

Bobi palčke in pomarančni sok.

Verz iz pesmi, ki te najbolj opiše?

Mislím, da prevíše pričám, mislím, da premalo govorím. (Klinac)

JOŠT LEVIČNIK, 3. D

Telovadnica ali Tabor?

Telovadnica.

Najljubši kotiček na Ledini?

Siva soba.

S katero slavno ali namišljeno osebo bi zamenjal svoje življenje in zakaj?

Leonardo DiCaprio, ker je eden najboljših igralcev po mojem mnenju.

Če bi imel možnost in neomejena sredstva, da bi eno izmed učilnic na Ledini spremenil v nov prostor, v kaj bi jo spremenil?

V antistresno sobo.

Katera je najbolj čudna kombinacija hrane, ki ti je všeč?

McDonald's krompirček s sladoledom.

Verz iz pesmi, ki te najbolj opiše?

We gon' be alright. (Kendrick Lamar)

ZARJA DOSTAL, 4. C

Telovadnica ali Tabor?

Telovadnica, ker Tabor asociiram s tisočko, katere me je strah.

Najljubši kotiček na Ledini?

Kavči pri 116 so zelo udobni, glede na to, da so na gimnaziji. Všeč mi je svetloba tam.

S katero slavno ali namišljeno osebo bi zamenjala svoje življenje in zakaj?

Greg iz Hay Daya, izjemno čeden, ima ogromno kmetijo in veliko denarja.

Če bi imela možnost in neomejena sredstva, da bi eno izmed učilnic na Ledini spremenila v nov prostor, v kaj bi jo spremenila?

Uf, mogoče v walk in akvarij ali pa v igralnico (tako za otroke).

Katera je najbolj čudna kombinacija hrane, ki ti je všeč?

Ni lih čudna, ampak mogoče z enf kot preliv čez solato (seveda je razrečen).

Verz iz pesmi, ki te najbolj opiše?

In sije zlahka. (MRFY)

BOR MATKO, 4. A

Telovadnica ali Tabor?

Klopca.

Najljubši kotiček na Ledini?

Kauči pri 116.

S katero slavno ali namišljeno osebo bi zamenjal svoje življenje in zakaj?

Z osebo, ki razporeja nadomeščanja ... self-explanatory.

Če bi imel možnost in neomejena sredstva, da bi eno izmed učilnic na Ledini spremenil v nov prostor, v kaj bi jo spremenil?

115-ko bi spremenu v klub, kjer bi se rolala muzka 24/7.

Katera je najbolj čudna kombinacija hrane, ki ti je všeč?

Nutela in kislja smetana.

Verz iz pesmi, ki te najbolj opiše?

1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, vedno vse je gud, dokler ne prisedem. (Vazz)

FOTO: Bor Matko

Kako preživeti gimnazijo?

BESEDILO:
Anaisa Sterle Laignel
FOTO:
Arne Repovš,
Jan Klemenčič

Ah, gimnazija ... za nekatere le nadloga, ki zavzame dragoceni dnevni čas, za ostale skoraj drugi dom. Vsekakor je naša ljuba ustanova na Resljevi, naj si to želimo ali pa ne, pomemben del našega vsakdana. A kaj ko atmosfera ni vedno blagodejna za obiskovalce te stoletne stavbe. Vsak gimnazijec pozna najtežje dneve, ko je že pogled na urnik dovolj, da se v misli naseli dvom o lastnih sposobnostih in ga prešine misel, da po oglasih opevana Lidl družina morda ni tako slaba ideja.

Skratka, človek se včasih vpraša, kako zlomka se bo zvelikel do konca mature in potem še dlje. Vsak pa se mora tudi spomniti, da v svojem bivanju ni romantik, mariniran v svetobolju, ki bi bil osamljen in razklan v svoji izkušnji sveta, temveč so mnogi že prebrodili tovrstne čase. Tako smo se pri Mladiki vprašali, kako so gimnazijo preživeli ledinci. Ne tisti, ki utrujenih duš poleg nas novembra pišejo množico testov, temveč tisti, ki na drugi strani katedra bdijo nad razredi.

Kako so se učili?

»Čez teden kar veliko popoldan in najpomembneje – redno, ker so bile pri nas ocene nepričakovane ...« je prva stvar, ki nam jo zaupa profesorica Nataša Randelovič. Vas je morda zmrazilo ob misli na nenapovedano kontrolko iz matematike? Še en razlog, da se oklepamo privilegija napovedanih ocen. Kljub bremenu vsakdanjega dela med tednom pa ji je dobra organizacija omogočila bolj ali manj proste vikende. Profesorji precej pričakovano goreče zagovarjajo sprotno delo. A čas ni v veliko pomoč, če je tehnika slaba, prav tako je ključnega pomena njegova razporeditev. Bivša ledinka, Sara Abrahamsberg, prisega na izpiske iz učbenika in obilo vaj pri naravoslovnih predmetih. Za delo pa je v nasprotju s prej omenjeno fizičarko izkoristila počitnice in vikende. V duhu modernejših tehnik učenja, ki se osredotočajo na učinkovitost procesiranja informacij, profesorica Andreja Pavle

Jurman pove, da je kot vizualni tip uporabljala pregledne grafične sheme in prikaze, kjer je na logičen način podatke povezala med sabo.

Z motivacijo, pravi, ni imela težav, saj jo je tema velikokrat tako zanimala, da je, metaforično rečeno, kar padla vanjo. Iskanje zanimivosti v temah, ki se nam na prvi pogled zdijo hudo dolgočasne, torej ni slaba ideja. Če nič drugega, bomo izvedeli ogromno zanimivih nepomembnosti za popestritev pustih družinskih nedeljskih kosil. Če ocena ne bo briljantna, nič hudega, vsaj babica nas bo gledala s ponosom. Kljub strasti in zanosu pa profesorica Pavle Jurman nadaljuje, da je tudi ona raje z delom začela prej, tako da je bila zares prepričana in ni bilo panike za zadnjo minuto.

Profesor Ivan Pavelšek je manj računal na velik časovni interval učenja in bolj na originalne tehnike: na skoraj vizionarski način je postal eden od pionirjev učenja na daljavo, le da takrat še brez videoklica. Tehnika, ki se je velikokrat posluževal, je bila namreč klic sošolcev po stacionarnem telefonu. Pripoveduje, da so se potem »kar tako« učili ob telefonu, saj je bil kabel prekratek, da bi omogočil udobnejši prostor za učenje. Iz tega izvemo predvsem, da tehnologija ni potrebovala razvoja izjemno zapletenih aplikacij, kot so razni teamsi, google classroomi in, vsem v najlepšem spominu, zoomi. Vse, kar bi svet potreboval, so dejansko daljši kabli na stacionarnih telefonih.

Kaj je najtežje?

Fizika je bila proglašena za kraljico težavnosti kar dvakrat, sledili pa so ji kemija, zgodovina in tuji jeziki, pri čemer so družboslovni intervjuvanci izbirali naravoslovne predmete in obratno. Potem je tu še vprašanje najtežjega letnika. Če smo omenjeni letnik že preživeli, potem je naš ego prijazno pobožan. Če ga še nismo, se lahko veselimo, da trenutno ni najtežje, če pa ta letnik ravno preživljamo, smo lahko potolaženi, da ni bil najtežji le nam.

Še vedno je vredno v mislih ohranjati, da gre za precej individualno izkušnjo, kljub temu pa sta bila najpogosteje omenjena prvi in drugi letnik.

Profesorica Sonja Kačar omenja prvi letnik, razlog za to naj bi bil za mnoge zahteven preskok iz osnovne šole v čisto drug svet. Verjamem, da je situacija mnogim znana. Nekatere lahko soočenje z učbeniki, ki se kot maske na beneškem karnevalu bohotijo z več sto listi raznovrstnih barv in eksotičnih diagramov, kar hitro obrne k preklinjanju tiste roza vpisnice, kjer so dokaj suvereno napisali besedo gimnazija.

Tako kot prvi je večkrat omenjen tudi drugi letnik. V nehvaležnem spominu ga imata tako profesorica Pavle Jurman kot profesorica Abrahamsberg, saj takrat nekateri predmeti preidejo na zahtevnejšo stopnjo in počasi se kristalizira dejstvo, da se bo treba potruditi.

Kako v prihodnost?

Gimnazija velja za kar solidno splošno izobrazbo. Ravno ta splošnost je dragocena zaradi različnih možnosti povezovanja, ki ga predmeti ponujajo, kljub temu pa celostnost te izobrazbe hitro privede v dilemo. Nekatere začne hitro zanimati vse, ostale pa dejansko nič dovolj, da bi se temu zares posvetili. Skratka, dilema, kaj izbrati, ni nič novega in spremembe smeri niso nevsakdanje. Cankar je s tehniškega študija prešel na slavistiko, sicer manj drastičen preskok pa je naredila tudi profesorica Randelović, ki je bila vse do tretjega letnika prepričana, da bo šla po poti biologije, dokler je ni z elegantno matematiko in elektromagnetizmom pritegnila fizika. Pri izbiri je pomembno tudi

poznavanje sebe, o čemer pričajo odgovori profesorice za slovenščino, saj je vedela, da jo veseli delo z ljudmi, bila je tudi strastna bralka in tako se je ustrezen poklic prikazal bolj ali manj jasno. Tudi profesorica Abrahamsberg je vedela, kaj jo zanima, a je pozneje ugotovila, da se ji zdi študij književnosti preveč neoprijemljiv in se je zato s ščepcem proučevanja trga dela ter taktičnosti, a še vedno ostajajoč v sferi svojih zanimanj, usmerila v zgodovino. Včasih pa te v poklic usmeri kombinacija okoliščin in okolja, kot sta odraščanje v učiteljski družini ter strast do biologije, ki sta spremljala odločitev profesorice Kačar.

Včasih z učenjem predmetov prehitro pozabimo na to, kako večplastni so in koliko zanimivih stvari se odkrije, ko se jim odločimo posvetiti nekaj več časa. Pri pouku jezikov, recimo, lahko pozabimo na raznovrstnost kulture in dialektov v jeziku, ki se ga učimo, ali pa se ne zavemo bogate literature, ki so jo spisali njegovi govorniki. Ravno te stvari in uspešnost pri predmetu so Pavelška prepričale za študij angleščine.

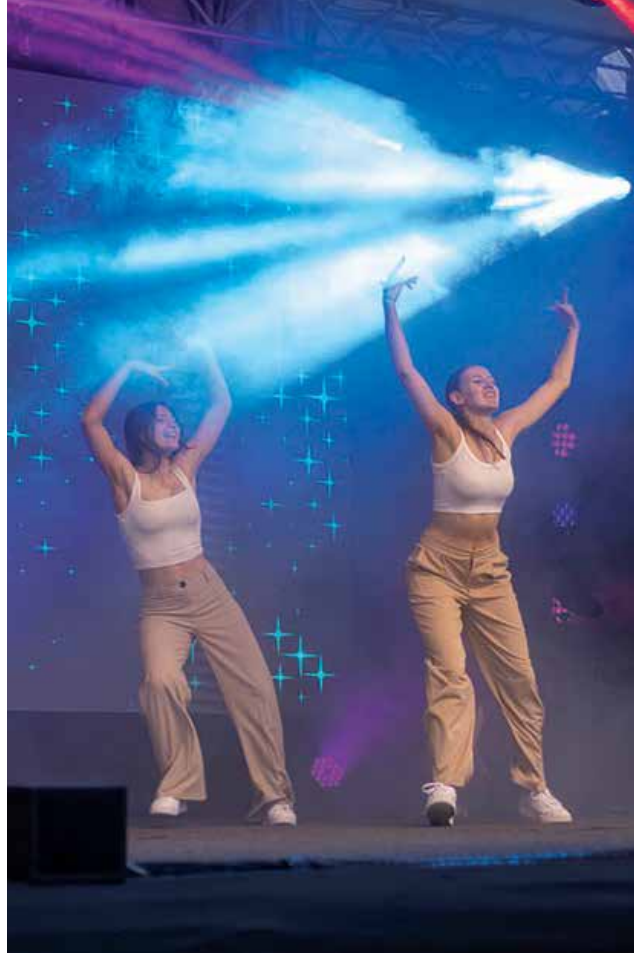
Vsi smo torej pluli v isti barki, gledali na ure, se znašli v situacijah, ko smo namesto s prijatelji prijateljevali s pisalom, papirjem in zvezkom ter držali pesti, ko je prišel čas vračanja testov. Nam pa to vedenje pomaga, da se kot impresionisti zavemo trenutka in ugotovimo, da se stvari na koncu vendarle izidejo in da tisti, ki kraljujejo pred tablo, niso prišli z drugega planeta, temveč so le naslednja stopnja razvoja v evoluciji ledinca, ko ta preboli bolečino težkih letnikov in predmetov, preživi stampede ocen ter najde svojo usodo v gimnazijskem Jumanjiju.

Vugiji

FOTO:
Bor Matko

- 22. 6. 2023
- Naj športniki: Rokometna ekipa Gimnazije Ledina, Sokolčice
- Naj kulturnika: Izabela Ostanek, Jakob Spindler
- Naj naravoslovca: Maša Melinc, Jernej Grbec
- Naj tutorja: Dominika Tekavc, Luka Urbanč
- Naj dijaka po izboru dijakov: Marjeta Čater Timer, Anej Grošičar
- Naj dijaka po izboru profesorjev: Marjeta Čater Timer, Anej Grošičar
- Naj profesorja: Maja Lebar Bajec, Boris Bovha
- Vugi Dijaške skupnosti Gimnazije Ledina: Mateja Juvan
- Častni vugi: Ana Likar, Rok Kostanjšek

Krst fazanov

Leto je naokrog in z njim je prispela tudi generacija novopečenih fazanov. Najprej smo morali dokazati, da smo vredni častnega naziva »ledinec«, zato smo se množično zbrali na ledinskem parkirišču.

Za ogrevanje smo morali prvošolci razvozlati nekaj ugank, ki so se navezovale na ledinski vsakdan. Že po prvi preizkušnji je bilo jasno, da tekmovanja nismo vzeli za šalo. V drugem izzivu smo se predstavniki razredov pomerili dva na dva, in sicer v spretnosti ravnotežja. Sukanje okoli palice in tek po ravni črti sta bila večji zalogaj, kot smo si sprva predstavljali.

Naš tekmovalni duh ni upadel kljub nenavadnosti naslednje naloge. V roke smo dobili lesene žlice in jajca ter začudeno gledali, ko smo izvedeli, da moramo jajce naslednjemu sošolcu predati z žlico v ustih.

Točke so se nabirale in napetost je naraščala. V nadaljevanju smo se fazani pomerili v ciljanju papirnatih lončkov s pomočjo hidrantov, ki so jih v človeških samokolnicah napolnili z vodo. Zadnja naloga – vlečenje vrvi – je vzdušje popeljala do vrhunca, saj je predstavljala odločilno bitko. Ko smo že mislili, da je vsega konec in da je zmagovalni razred znan, je prišlo do preobrata. Rezultat spopada med vodilnima in hkrati izenačenima razredoma je bil razveljavljen. Po manjšem pregovarjanju je lovorika zmagovalcev pripadla 1. c in 1. d.

Končno je prišel čas za tradicionalno ledinsko zaprisego. Dijaki prvih letnikov smo bili pripravljene postati pravi ledinci, zato smo pokleknili in s strastjo zaprisegli mnogim nenapisanim pravilom, kot so hoja po desni strani stopnic in povzročanje sivih las ravnateljju. Po napornem dnevu, polnem trdega dela, lahko prvošolci s ponosom nosimo naziv »ledinci«.

Kostanj in močne ledinske roke

BESEDILO:

Laura Vesel-Bogataj,

Pia Marin

FOTO:

Bor Matko

Konec oktobra je ledinsko parkirišče gostovalo kar dva dogodka hkrati, in sicer kostanjev piknik ter tekmovanje v polaganju rok. V okusnem kostanju so uživali tako dijaki kot tudi številni profesorji. Nekatere ledinke in ledinci so

zbrali pogum ter preizkusili mišice, pridobljene v šolskem fitnessu, ostali pa so s kostanjem v rokah navijali za svoje sošolce in prijatelje. Po uri prijetnega druženja in uspešno zaključenem tednu so se udeleženci z nasmehom na obrazih podali v vikend.

Ledinska čestitka

BESEDILO:
Tinkara Knez
FOTO:
Bor Matko

A veste tisto, ko greste s frendicami na kavo ali pa se greste malo razvajati po trgovinah, ker ste odpisale test, za katerega ste se učile več, kot ste spale? Ali če se po treh urah domače naloge za matematiko nagradiš z igranjem igrice? Tako nekako ledinci dojemamo Ledinsko čestitko. Božično, glasbeno in plesno okrašena prireditev, sedaj že vrstoletna tradicija, je nagrada, ki si jo po zamorjenem, depresivnem in neprespanem decembru vsi zaslužimo.

Letos smo se nasmejali povezovalnim šalam voditeljev, laborantke Katje Malus in profesorja Uroša Cotmana. Ali je kdo mogoče štel, kolikokrat med prireditvijo se je profesor preoblekel? Sama nisem, bi pa z veseljem vedela. Tako da, hvala voditelja, super sta se izkazala tudi pred velikim platnom in telovadnico, polno dijakov, ne le pred zeleno tablo v razredu, polnem zdolgočasenih glav. Tema tokratne prireditve je bila družina. Tako je družinsko drevo profesorjev, ki se je na platnu

lepo svetlikalo, potrdilo pregovor: »Družina brez ljubezni je kot drevo brez korenin.«

Poleg mnogih solističnih pevskih točk so naša ušesa doživela razcvet pri duetih in enem ter edinem šolskem bandu. Prav tako pa je tradicionalno nastopil še pevski zbor. Za češnja na torti, za piko na i, za konec Ledinske čestitke pa sta nam v pevski obliki poljubčke poslala tudi voditelja.

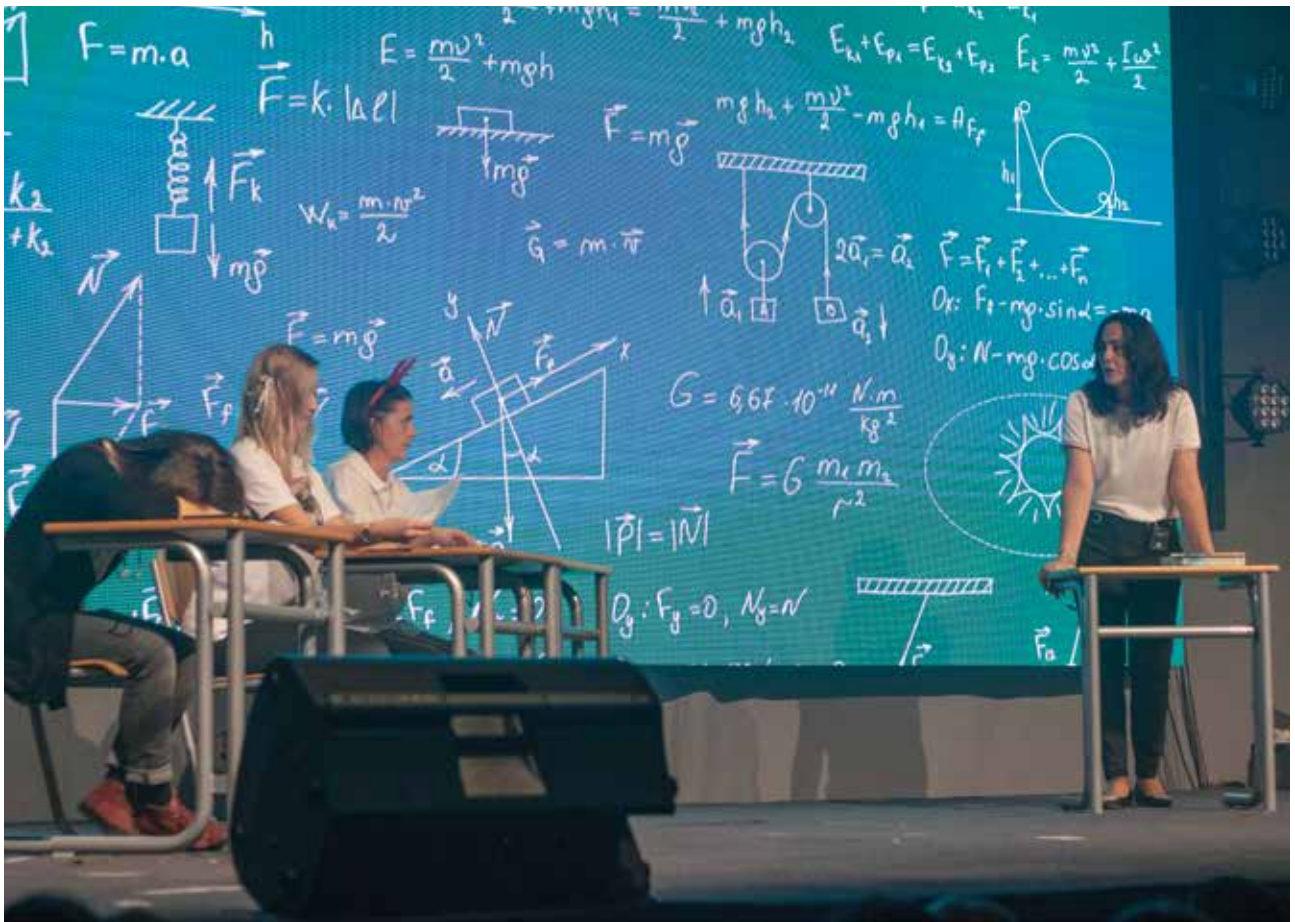
Ker je Ledina pač šola nadarjenih dijakov, ne smemo preskočiti plesnih točk. Vse so pritegnile pozornost, tiste od navijačic in tiste od profesoric. In kaj smo se naučili iz skeča profesorjev? To, da imajo vsi raje bombetke kot fiziko, da je prikrivanje ocen pred starši popolnoma vsakdanje (tako da kar tako naprej!) in da profesorjem v življenju res ni lahko.

Ker pa se z besedami ne da opisati tega spektakla, imamo utrinke dopoldneva ujete na fotografijah ...

Bonton za fazane

BESEDILO:
Ajša Jakoš Vasle
FOTO:
**Arne Repovš,
Jan Klemenčič**

Šolski bonton obsega kar nekaj pravil, na katera vas učitelji opominjajo že od 1. razreda šolanja dalje. Naj vam predstavim in opišem le nekaj najpomembnejših.

Gremo na začetek, nazaj k osnovam. Eno najpogostejših pravil šolskega bontona je, da ne smete klepetati oz. motiti pouka. V praksi je to, seveda, malce drugače. Če že nameravate klepetati med poukom, pazite, da niste preglasni in da pri tem ne motite piflarjev v prvih klopeh ter v prvi vrsti profesorjev, ki vas zaradi najrazličnejših minimalnih razgovorov lahko takoj presedejo ali vržejo iz učilnice.

Drugo pomembnejše pravilo šolskega bontona je, da pri urah ne spite. Zaželeno je poslušanje in sodelovanje. Verjamem, da je vseh deset dolgih mesecev šole težko preživeti s polno energijo, še posebej, če so vaši šolski dnevi polni testov, ustnih ocenjevanj in seminarских nalog, ki iz vas iztisnejo vsak drobec veselja ter volje, ki jo še imate do življenja. Da pa od utrujenosti ne zamenjate učilnice za svojo sobo in mize za udobno posteljo, predlagam, da posežete po kakršnemkoli napitku, ki vsebuje kofein. Ta vam bo povrnil vso prej izgubljeno energijo, da se boste lažje prebili skozi naporen ledinski dan.

Naslednje pravilo je pozdravljanje profesorjev oz. da skozi štiri leta šolanja skušate ohraniti čim boljši odnos z njimi. Profesorji so srce gimnazije. So kolesca, ki poganjajo to ustanovo, da sploh lahko deluje. Vsakodnevno se trudijo, da bi vam vtrli vsaj košček znanja v vaše mlade glave. Zato je najmanj, kar lahko storite, da jih pozdravite, se jim vsaj nasmehnete,

tudi če ne zagledate svojega najljubšega profesorja/profesorice.

Eno od najpomembnejših pravil pa je, da se ne ustavljate na hodnikih in stopnicah ter s tem preprečujete nezaželen zastoj ledinskega prometa. Poznate občutek, ko dnevu ni in ni videti konca, stalno gledate na uro, a kazalec se ne premika? Vsaka ura, minuta, sekunda se vleče v neskončnost, kot da bi bili ujeti v času? Niste edini. Vsi bi se srčno radi čim prej prebili čez takšne dni, zato še enkrat: ko zaslišite zvonec, pospravite svoje stvari in se, kar se da hitro in učinkovito, predstavite v drugo učilnico, kjerkoli že ta pač je. Ker bi tako jaz kot ti in mi vsi radi imeli čim daljši odmor (pri tem pa vsi upamo, da se teh 5 minut razvleče v vsaj 10; če imamo izjemno srečo in bo profesor še malce zamujal, celo 15 minut). Zato na poti ne glejte v telefon, se ne ustavljajte, ne objemajte z drugimi pred stopnicami ali na njih ter ne hodite po levi strani.

Dodatno (nenapisano) pravilo bontona: Ne pozabite deliti veselja in radosti. Ne pozabite nasmejati svojih sošolcev, prijateljev, profesorjev in ostalega kolektiva šole, saj boste tako popestrili ter polepšali vse ledinske dni.

Upam, da ste si iz teh pravil, ki seveda predstavljajo le košček celotnega (pre)obsežnega šolskega bontona, le nekaj zapomnili, se morda kaj novega naučili, čeprav o tem močno dvomim, saj bi vse to morali že vedeti, glede na to, da obiskujete gimnazijo. Naj to raje služi kot ponovitev, opomnik in guide za nadaljnje (upam, da) še živahnejše in veselejše ledinsko življenje.

Prva ledinska diamanta

BESEDILO: **Ajda Osojnik,**
Tinkara Knez
FOTO: **Bor Matko**

V izjemni svetlobi akademske odličnosti se včasih pojavijo posamezniki, ki zasijejo še posebej močno. Zdaj pa, pozor, pozor! Prvič v zgodovini Gimnazije Ledina s ponosom predstavljamo kar dva dijaka, ki sta na maturi osvojila vse možne točke! Ta občudovanja vreden uspeh sta dosegla Luka Urbanč in Jakob Degen, ki sta svojo srednješolsko pot nedavno zaključila z diamantnim sijajem.

Biti diamantni maturant je ogromen uspeh, ki zagotovo ni le posledica srečnega spleta okoliščin, temveč marljivosti in predanosti ciljem. Sta prva ledinca, ki jima je to uspelo. Kaj vama pomeni biti diamantni maturant? Sta tak uspeh pričakovala?

Luka: Pričakovanj nisem imel, saj nisem želel biti pod pritiskom. Če greš na maturo bolj sproščen, je lažje. Izbira fakultete mi je pri tem pomagala, saj ni imela omejitev. Da bom maturo opravil, sem bil pa prepričan. Tudi doma so rekli, da bo, kar bo. No, nekje v meni pa je vendarle nek glas govoril, da sem lahko zelo uspešen. Vsa štiri leta sem teste pisal odlično in tudi kakšen profesor je omenil, da bi lahko bil diamantni ali pa najmanj zlati maturant. Nekaj je bilo namigov, malo sem o tem tudi sam razmišljal, cilja pa takega nisem imel. Če bi mi uspelo, pa bi bil to super zaključek šolanja na Ledini. Biti diamantni maturant mi veliko pomeni. Z Jakobom sva prva na Ledini in vedno je lepo biti prvi. S tem sva tudi pokazala, da je naša gimnazija kakovostna. Če mislim, da je za vsem tem kaj sreče? Uf, ne vem. Malo sreče je pri vseh zadevah. Hočem reči, malo sreče je zagotovo bilo pri tem, da sem matematiko pisal stoodstotno, ker se pač pri seštevanju nisem zmotil. Za uspehom pa po mojem mnenju ni bilo sreče, temveč bolj delo. Mogoče je res minimalno bilo tudi nekaj sreče, ravno toliko, da nisem zbolel ...

Jakob: Vsekakor ni šlo le za golo naključje, saj sem v učenje v vseh štirih letih gimnazije vložil veliko truda. Priznati pa moram, da sem bil kar presenečen, ko sem na dan razkritja rezultatov mature videl, kako dobro mi je zares šlo. Takrat sem

vedel, da sem zlati maturant s samo eno manjkajočo točko do diamantne mature. Po oddanem ugovoru in nekaj mesecih čakanja pa sem postal tudi diamantni. Uspeha sem bil res vesel, nanj pa sem tudi zelo ponosen. Prav tako so odreagirali tudi moja družina in prijatelji. Kljub temu pa zares želim poudariti, da te veliko bolj kot tvoji dosežki določajo vrednote in odnosi, ki jih gojiš z drugimi.

Koliko dela je bilo potrebnega za takšen uspeh? Koliko učenja?

Luka: Za samo maturo se nisem veliko učil. Sem se pa prej vsa štiri leta. Tudi prek tutorstva. To je bil zame velik plus, saj sem s tem obnavljal svoje znanje. Če znaš rešiti teste prejšnjih letnikov, potem tudi z maturo ne boš imel težav.

Jakob: Potrebna so bila štiri leta rednega dela. Ocenil bi, da sem 90 % znanja pridobil tekom pouka, med pripravami na redne teste ... Zelo malo sem se zares naučil v dneh pred maturitetnimi izpiti (razen mogoče slovnice, hvala ti, Nika!). Če bi me kdo vprašal, koliko dela je potrebnega na dan, mu ne bi znal odgovoriti.

»Če greš na maturo bolj sproščen, je lažje.«
Luka

Kako so se spreminjale vajine želje glede izbirnih predmetov na maturi? Sta že v prvem ali drugem letniku vedela, kaj bosta izbrala?

Luka: Na moji fakulteti je poudarek na matematiki, fiziki in računalništvu. Logična izbira na maturi je bila torej matematika na višjem nivoju ter fizika in informatika kot izbirna predmeta. Zakaj? Ker bom točno to delal še vsaj tri leta. Če bi si izbral recimo filozofijo, mi ne bi zelo koristila. To je prva stvar. Druga stvar pa je, da mi je fizika že od nekdaj šla, bil sem suveren, poleg tega fizika velja za enega lažjih maturitetnih predmetov. Tudi informatika mi je nekako vedno šla. Sicer se je tisto teorijo res treba naučiti, kar se tiče praktičnega dela, pa je stil mišljenja soroden matematiki in fiziki, torej da problem razdeliš na problemčke ... Ali so se moje želje vmes kaj spreminjale? Bili so trenutki, ko sem se pri informatiki spraševal, če mi je res tega treba, pri fiziki pa so mi laboratorijske vaje vzele veliko časa in truda. Nikoli pa nisem pomislil, da bi si premislil.

Jakob: V prvem letniku po pravici povedano še nisem razmišljal o maturi. Zame je takrat obstajala le kot nek koncept v daljnji prihodnosti. Šele proti koncu 3. letnika sem začel bolj razmišljati o izbirnih predmetih. Najprej sem želel izbrati psihologijo in fiziko, a me je prijatelj prepričal, naj namesto psihologije izberem informatiko. Nasvet se je izkazal za dobrega.

»Zelo sem bil vesel, da so končno nastopile zaslužene počitnice.«
Jakob

Kako bi se opisala kot dijaka? Kakšna sta bila?

Luka: Mislim, da sem bil zelo glasen dijak. Včasih je bilo to dobro, včasih ne. Vseeno pa mislim, da so profesorji k nam v razred radi prihajali, saj smo veliko sodelovali, vedno poslušali in bili pri stvari. Drugače pa sem bil kot dijak dokaj sproščen, »out going«, lastnost, na katero sem lahko ponosen, pa je ta, da sem bil delaven in da sem vedno hotel izvedeti več. Tudi sam sem s profesorji skušal imeti čim manj formalen odnos, na hodniku sem jih pozdravil in z njimi imel interakcije tudi izven ure.

Jakob: Mislim, da sem imel veliko dobrih, pa tudi nekaj slabih lastnosti. Če se je le dalo sodelovati pri pouku, sem to počel. Hitro pa mi je postalo grozno dolgočasno, zato sem mnogokrat med poukom delal stvari, ki jih profesorji niso ravno podpirali (branje knjig, telefon ...). Ker sem prihajal

s kolesom in tako nisem bil vezan na fiksen vozni red avtobusa, se mi je večkrat pripetilo, da sem zamujal in si tako nabral nekaj neopravičenih ur. A če gledam nazaj, so bile to le malenkosti. Kar je zares štelo, so moja želja po znanju in delovne navade ter seveda prijateljstva, ki sem jih stkal.

Sta se mature kaj bala? Kateri predmet vama je predstavljal največji zalogaj?

Luka: Mislim, da velja mnenje, da je slovenščina najtežji predmet, in tudi meni je predstavljala največji zalogaj. Predvsem je bila problem slovnica, saj si sproti nisem veliko zapomnil. Seveda tudi zato, ker me ta predmet ni posebej zanimal. Matura je bila kar stresno obdobje, kljub temu da sem vedel, da bom izdelal in da ni treba, da izdelam dobro. Hočeš ali nočeš, je matura stresen dogodek. Predvsem zato, ker te ostali »napsihirajo«. To me je pri profesorjih zelo zmotilo, saj so me z rednim opominjanjem na učenje za maturo zelo prestrašili. Ali boš ob vsem tem pod stresom, je odvisno od tebe. Nekateri se mogoče niso preveč sekirali, zame pa je bilo kar stresno.

Jakob: Bal se je zagotovo nisem. Nekako sem preprosto zaupal, da bom s svojim znanjem pridobil dovolj točk za vpis na zeleno fakulteto, zato tudi pred izpiti in ustnimi ocenjevanji nisem imel treme. Največji zalogaj pa je bila prav gotovo slovenščina, saj sem tako za slovnico kot tudi za esej potreboval kar nekaj učenja in vaje.

Kako sta se počutila po odpisani maturi?

Luka: To je bil pa lušten moment. Zanimivo je to, da traja kar nekaj časa, preden se zaveš, da si gimnazijo opravil in da se ne vrneš več. Ko sem po opravljeni matematiki prišel domov, sem bil seveda vesel, da je konec. A Ledina mi je bila res ljuba, na šoli sem se res dobro počutil, se veliko naučil, tako da sem bil kar žalosten in še vedno sem, ko pomislim, da nisem več na Ledini. Še zdaj nosim skoraj izključno le ledinske puloverje. Z veseljem bi šel nazaj. Občutki po maturi so bili olajšanje, veselje, sreča, žalost in potrnost. Kot rečeno, nisem se takoj zavedal vsega. Ko pa sem čez en teden odprl zvezke in pomislil na to, da jih ne bom nikoli več, je bilo pa kar težko. Med maturo sem se iskreno imel res lepo in nisem trpel, sem pa po koncu seveda čutil neko olajšanje.

Jakob: Prav odlično! Zelo sem bil vesel, da so končno nastopile zaslužene počitnice. Pred zadnjim izpitom, ustnim za slovenščino, sem bil res že povsem na robu z močmi ...

Ali kaj pogrešata Ledino? Kateri je vaju najljubši spomin nanjo? Kaj si bosta iz štirih let, preživetih na Ledini, še posebej zapomnila?

Luka: Ja, Ledino zelo zelo pogrešam. Predvsem to domačnost, ko prideš v razred in vse poznaš ter se dobro razumeš s profesorji, ki so super, luštni, prijazni. Dijaki so krasni, dovolj je prostora za hece, a tudi za resno delo. Top šola, če mene vprašaš, ni boljše. Vsi spomini na Ledino so mi ljubi.

Jakob: Da, včasih. Stvari so bile enostavnejše, snov lažja. Pogrešam nekatere srčne profesorje. Je pa res, da mi sistem fakultete bolj ustreza, saj dopušča veliko več svobode. Najljubši spomin iz mojih gimnazijskih let pa so najverjetneje kar odmori in ure pouka proti koncu 3. letnika, preživete v družbi prijateljev, saj noben od profesorjev ni več tako natančno spremljal, koliko časa že traja tvoj »nujni obisk WC-ja« (hahahaha). Najbolj pa si bom najverjetneje zapomnil, kakšno je bilo življenje v teh letih, katero glasbo sem poslušal ter kaj sem razmišljal, saj so me ta štiri leta zelo oblikovala.

Kaj počneta v prostem času?

Luka: Ah ja, če bi imel kaj prostega časa ... Resnici na ljubo ga imam zelo malo, fakulteta mi ga veliko vzame, a si ga vseeno privoščim ob petkih, ker ga nujno potrebujem. Septembra sem začel plezati, s kolegi včasih odigramo kakšno igrico ... Moram pa reči, da za razliko od prvega in drugega letnika ne igram več veliko igrice, kadar jih, jih zaradi dobre družbe. Zelo rad tudi vozim avto. Občasno, če se mi kdaj zahoče, se ponoči usedem v avto in odpeljem en krog ali dva po obvoznici, poslušam glasbo, grem malo po centru ... Imam še nekaj drugih hobijev, eden izmed njih je mešanje alkoholnih pijač. Sam sicer alkohola ne pijem, zato jih mešam, kadar imamo obiske, ali pa za sestrine prijateljice. To je še en hobi, ki mi je zelo všeč, a žal zanj ni veliko priložnosti. Ko sem bil še na Ledini, pa sem veliko prostega časa namenil tutorstvu.

Jakob: V prostem času se najraje ukvarjam z glasbo. Igram klavir, v zadnjem mesecu pa sem se odločil, da se naučim igrati na harmoniko, saj vedno pride prav. Poleg tega rad tudi berem, plezam ...

Če bi imela možnost pogovora s samim seboj pred petimi leti, kaj bi si rekla?

Luka: Ne se preveč sekirati, vse bo v redu, zabavaj se in ves ta čas poskusi čim bolje izkoristiti. In če kaj ne bo v redu, bo tudi to minilo.

Jakob: Verjetno to, naj bolje poslušam samega sebe, si poskušam ustvariti svoje mnenje o stvareh. Pa tudi, da najlepši trenutki in najbolj iskrena

prijateljstva po navadi pridejo ravno takrat, ko jih najmanj pričakuješ. Zato je vredno na stvari gledati malo bolj oddaljeno, umirjeno, brez velikih pričakovanj in želja.

Za kateri študij sta se odločila in na podlagi česa?

Luka: Študiram matematiko, ker me veselijo vprašanja, kot so zakaj nekaj dela, zakaj lahko definiram neke operacije med grupami ... Če primerjam recimo zgodovino in matematiko: pri zgodovini mi je dovolj, da vem, kdaj in zakaj je nekaj bilo, in me ne zanima tisti globlji zakaj, kljub temu da verjamem, da je lahko zelo zanimiv, medtem ko je matematika nekaj, za kar se mi nikoli ni bilo težko učiti in me je vedno zanimal ta globlji zakaj v ozadju. Veseli me tudi poučevanje, vendar se nisem hotel omejiti na pedagoško smer. Vprašanje za naslednjih nekaj let pa je, katera veja pri matematiki me bo najbolj zanimala.

Jakob: Odločil sem se za interdisciplinarni študij računalništva in matematike, ki poteka na fakulteti za informatiko, nekatera predavanja pa so tudi na fakulteti za matematiko in fiziko. Naravoslovje me je vedno zanimalo, pa tudi dober sem bil v tem, zato sem že nekaj časa vedel, da bo to najverjetneje moj študij in kasneje tudi služba. A brez ukvarjanja z glasbo, umetnostjo in tudi bolj družboslovnimi vedami si življenja preprosto ne predstavljam.

Kje se vidita čez deset let?

Luka: Upam, da ne na faksu v vlogi študenta. Malo za šalo, malo zares. Če gre vse po planu, bom magistriral, no, sicer moraš za to biti res priden in pameten. Sicer pa mogoče v tujini? Zakaj pa ne. Ali pa bom kje poučeval? Se mogoče ukvarjal z nekimi poslovnimi zadevami ali raziskovanjem?

Jakob: Težko rečem. Pustimo to vprašanje prihodnosti.

Imata kakšen nasvet za bodoče maturante?

Luka: Vsem bi rekel, da je četrti letnik zelo lušten, definitivno eden izmed boljših. Čeprav se zdi, da je vse težko, bo v redu, ne se preveč sekirat in izkoristite to, kar imate, saj so to lahko zelo lepi časi. Maturant res izpostavlja kot nekaj groznega, vendar je v resnici le ponovitev gimnazije. Kot mi je rekel asistent, faks ni vse v življenju. In isto velja tudi za gimnazijo. Pojdite ven, družite se, potujte ... ne imeti le gimnazije, saj je življenje mnogo več kot le šola.

Jakob: Kot maturantom vam pravim: »Učite se sproti, znanje pa povezujte.« Le začeti je težko. Kot ljudi pa vas pozivam: »Bodite srčni, izberite si dobre prijatelje, ki vam bodo omogočili izražanje samih sebe v čim večji meri, živite polno življenje, predvsem pa iščite svojo srečo izven obzidij že znanega.«

Že od otroštva vidi samo skoke

BESEDILO: **Lunja Gabrič Bronič, Valentina Golob**
FOTO: **Robert Balen (Večer)**

Sanje marsikaterega mladega športnika so, da bi se nekega dne predstavil pred tako številno množico, kakršna se na začetku vsake pomladi zbere v dolini pod Poncami. Mnogi lahko le sanjajo o tem, da bi pred njihovim nastopom plapolalo na desettisoče slovenskih zastav. Takšna čast je doletela mladega, a s kolajnami z velikih tekmovanj že zelo lepo ovešenega smučarskega skakalca Timija Zajca, ki je ravno v Planici lansko zimo postal tako posamični kot ekipni svetovni prvak na veliki skakalnici. Skakalca marsikdo pozna po preprostosti in neposrednosti, po izvrstnih poletih na letalnicah ter po drugih, od športa neodvisnih talentih, kot je na primer igranje harmonike. Z njim smo se pogovarjali med zaključkom lanske sezone v Planici.

Opiši se v treh besedah.

Motiviran, vesel, adrenalinski.

Si se za skoke odločil sam ali je kdo v družini vplival r3na tvojo odločitev? Koliko si bil star, ko si začel?

Že od malih nog smo doma spremljali tekme smučarskih skokov, potem pa me je oče peljal v klub, kjer sem poskusil, in ker mi je bilo všeč, sem nadaljeval. Pri tem me je najbolj spodbujal oče. Ko sem začel, sem bil star pet let, ker je v smučarskih skokih tako, da moraš nekje do sedmega, osmega leta že začeti, če hočeš priti kam dlje oz. če hočeš doseči kaj več. Če začneš kasneje in želiš nekaj doseči, moraš imeti res veliko talenta.

Kam si hodil v srednjo šolo? Kako si usklajeval športne in šolske obveznosti? Si v šoli veliko manjkal?

Na koncu osnovne šole so se vsi sošolci pogovarjali, kam gredo, jaz pa sem imel skoke. Z družino smo se skupaj odločili, da moram narediti neko srednjo šolo, zato sem se vpisal na trgovsko šolo v Celju, kjer sem naredil 1. letnik, potem pa sem se zaradi lažje organizacije in treningov prepisal v Kranj. Težko je bilo usklajevati vse obveznosti, veliko sem bil odsoten od pouka, ampak so profesorji razumeli in mi pri tem zelo pomagali.

Kakšni so bili tvoji rezultati takrat? Si bil že uspešen?

Takrat sem ravno prišel v mladinsko reprezentanco in imel za seboj že nekaj nastopov v svetovnem pokalu. Nisem še imel kakšnih velikih uspehov, ampak sem bil že član A-representance. V tistem času smo skakali skupaj s Petrom Prevcom in Robertom Kranjcem.

Si se želel v mlajših letih preizkusiti še v katerem drugem poklicu, usmeritvi?

Ne, že od otroštva vidim samo skoke, šola me ni zanimala.

Te je kdo v otroštvu še posebej navduševal? Bi rekel, da si imel vzornika? Imaš tudi danes kakšnega tekmovalca, trenerja, ki ga zelo ceniš?

Moj vzornik je bil vedno Avstrijec Gregor Schlierenzauer. Ko sem prišel v slovensko

»Ko si na vrhu skakalnice, ne moreš več ničesar spremeniti.«

reprezentanco, pa je bil Peter Prevc tisti, ki mi je vse razkazal in pokazal. Danes pa je trener Robi (Robert Hrgota tisti, na katerega se lahko vedno obrneš, vedno ti bo poskusil pomagati. On je človek, ki je tukaj za nas, in njemu lahko zaupamo vse.

Katera je tvoja najljubša skakalnica? V katerem kraju, poleg Planice, zares uživaš?

Vse norveške skakalnice, ker je tam vse malo večje in tudi vse je na nekem višjem nivoju.

Kakšni so tvoji odnosi z reprezentančnimi kolegi in konkurenti iz drugih držav?

Z reprezentančnimi kolegi se dobro razumemo, saj veliko časa preživimo skupaj in tudi v prostem času se veliko družimo. Nekateri konkurenti iz drugih držav so odprti za pogovor, drugi ne; odvisno od osebe in dneva. Z večino je težko obdržati stike na vsakodnevni bazi.

Te je kdaj strah, da bo žirija na tekmovanju storila napako? Že večkrat se je namreč zgodilo, da so vas poslali v premočan veter.

Me je kar zelo strah, sploh tisti skok v Willingenu mi je pustil malo posledic in od takrat vedno pomislim, ali je varno ali ne, ali je rampa previsoka, ali so razmere prenevarne. Takrat, ko si na vrhu skakalnice, ne moreš več ničesar spremeniti. Če trener opazi, kakšne so razmere, se skuša posvetovati in znižati zaletno mesto. Precej težko je, ker veš, da nimaš ti vsega v rokah.

Kaj v takih trenutkih, ko vidiš, da letiš v »podn«, sploh narediš?

Če vidiš, da te nese v »podn«, ne moreš kaj veliko narediti. Največ, kar lahko storiš, je, da daš roke narazen in čakaš, da boš izgubil hitrost. V Willingenu

pa so bile razmere take, da hitrosti nisem izgubljal, ampak sem jo pridobil, zato je bilo zelo nevarno. Takšna situacija se zgodi mogoče enkrat v življenju.

Kakšne so psihološke vaje, ki jih skakalci delate pred vsakim skokom? Skoki so namreč šport, kjer je glava prav tako pomembna kot telo. Imate v ekipi psihologa?

Nimam psiholoških vaj, ampak imam par dihalnih vaj, če vidim, da sem preveč vznemirjen in nemiren. Ne, tudi psihologa nimamo.

Nas popelješ skozi dan, ko imaš tekmovanje?

Spat grem okoli desetih, zjutraj pa poskušam spati čim dlje, po navadi do osmih ali devetih. Potem je na vrsti zajtrk in takoj za tem rahel kondicijski trening z ekipo. Do tekme imam nato prosto, po navadi ta čas izkoristim za počitek. Potem pridem na prizorišče tekme in začne se čakanje na nastop, ki lahko traja tudi tri do štiri ure. To čakanje je najhujše, ker samo gledaš v zrak in čakaš, da se začne.

Kako se spopadaš s hudo utrujenostjo in dolgimi turnejami? Kaj počnete na dolgih vožnjah, letih z enega prizorišča na drugo?

Na to utrujenost se kar navadiš, to kondicijo dobiš z leti. Na turnejah predvsem gledam filme, preberem kakšno knjigo. Med vožnjami smo vsak v svojem svetu, poslušamo glasbo, počivamo, včasih kdo pove kakšen vic.

Kakšen urnik spanja in obrokov imate skakalci?

Nimamo prav posebnega urnika. Vsak zase ve, koliko časa prej mora jesti, koliko mora spati. Vse je odvisno od nas.

Kako poteka predtekmovna sezona? Koliko časa imate po Planici prostega, kaj v tem obdobju sploh počnete?

Od maja in čez celo poletje treniramo na skakalnicah, največ na plastiki. Da sploh lahko preživimo celo zimo, imamo kondicijske treninge, ki jih je veliko več kot pozimi, saj takrat zaradi tekem ni toliko časa, prav tako pa želimo uživati predvsem v skakanju. Po Planici smo prosti neke tri tedne.

»Ja, igram harmoniko.«

Kaj je sploh razlog, da vztrajaš?

Mislím, da ima vsak od nas cilj, ki ga želi doseči. Zame so to velike tekme, kot so svetovno prvenstvo, novoletna turneja in olimpijske igre. To me zjutraj spravi iz postelje, da grem trenirat.

Imaš kar lepo zbirko kolajn z velikih tekmovanj. Vem, da se dosežkov ne more primerjati, da je vsak nekaj posebnega, pa vseeno, kateri ti največ pomeni?

Zmaga na svetovnem prvenstvu, saj je zlata posamična medalja največ vredna.

Kakšni so tvoji cilji? Nekega dne osvojiti novoletno turnejo, skupni seštevek svetovnega pokala?

Meni osebno cilj ni veliki kristalni globus, ampak zlati orel, torej zmagati na novoletni turneji. Več kot kristalni globus mi pomenijo velike tekme, zdi se mi namreč, da če si celotno sezono na visokem nivoju, težje osvojiš kolajne na velikih tekmovanjih.

Kakšen je občutek (še posebej v Planici), ko sediš na zaletišču in gledaš večdesettisočglavo množico, ki te podpira?

To je najlepše in vsak tekmovalec uživa, ko to vidi. Ima nek poseben čar, da ti posebno energijo in moč ter ti za vedno ostane v spominu.

Kateri del skokov oz. športa in vseh težav, ki pridejo z njim, ti ni toliko všeč oz. v tem ne uživaš?

Največji izziv je, da moramo konstantno držati zelo nizko telesno težo.

S katerimi športi se ukvarjaš v prostem času?

Veliko kolesarim in tečem, kar v veliki meri pripomore tudi k dobri kondicijski pripravi.

Imaš še kakšne druge hobije? Igraš inštrument in se občasno glasbeno udeležuješ. Si kdaj pomislil na glasbeno kariero?

Rad imam adrenalinske stvari, kdaj se grem peljat tudi z motorjem. Ja, igram harmoniko, ampak nisem nikoli razmišljal, da bi to delal profesionalno, ker sem v tem preslab.

Si že kdaj računal, kakšen naj bi bil pospešek leta?

Prav pospeška ne, zdi pa se mi, da letimo s približno 120 km/h.

Pripetljaji Pipija in Melkijada

Pipi je hotel vedeti, kdaj bo ta kalvarija minila. Zavil je z očmi, kot to stori vsakič, ko ga napade srbečica radovednosti. Bil je to neprostovoljen tik, nalika praskanju tistih bolj prozaičnih srbečic. Preprosto moral se je znebiti.

»Melkijad!« je rekel Pipi svojemu starejšemu bratu, ki je kot po navadi stal nedaleč stran, impozanten kot doneben osamelec. »Melkijad, kdaj bo ta kalvarija minila?«

»Nič lažjega kot to,« se je zaslišal Melkijadov doneči bas, da so Pipiju zavibrirala pljuča.

»Sledi mi.«

Ustrežljivo je storil prav to. Težavno je lovil korak z orjakom pred seboj – vsak bratov je predstavljal kvartet njegovih. Med njima je vladala tišina in tako je Pipi pomislil: *Kam točno pa naju peljeta najina rilčka? Saj ga vendar nisem pobaral o naravoslovnem pojavu. Vprašanje je bilo bolj metafizične narave.*

»Melkijad, obstoj.«

»Želiš, Pipi?«

Pogoltnil je slino in se prisilil nadaljevati. »Kam neki sva namenjena?« Njegov ihtavi, tresoči glas je bil posmehljiva karikatura bratovega. Kako ga je mrzil!

»Hmmm ...« je zabrundal Melkijad. »Bržčas za rilčkom.«

Ali pa kamor naju parkeljčki odnesejo, imam prav?

Prestrašil se je lastnih misli. Še nikdar ni bil tako sardoničen. V kostnem mozgu je čutil, da je nekaj narobe. Nekaj je nedvomno šlo po zlu, a kaj če Melkijad tega ni čutil?

Donedavna je bil natanko tak kot njegov brat (če izvzamemo razliko v velikosti!). Zdaj pa se je vse spremenilo. Zdaj je vedel, da je s svetom nekaj pošteno navzkriž, in ugotavljal je, da kar naenkrat poseduje bujen besedni inventar, s katerim se lahko, za razliko od starejših dni, izraža. Kako čudno! Kot bi mu nekdo tlačil besede v gobec. Zazrl se je v daljavo. Vse, kar je lahko uzrl, je bilo brezdanje nebo, brez enega oblaka in infinitna morja travnikov, katerih bilke so mirovale

v srhljivem brezvetrju. Tavalala sta od ene ploščate pušče do druge. Menjavala eno monotono ozadje za drugo. Okoliš ni imel nobene duše. Spreletela ga je morbidna misel.

»Melkijad, kje so vsi?«

»Prosim, Pipi?«

»Že ničkolikokrat sva se podala na tovrstno potepanje in še nikdar nisva srečala žive duše. Se mar skrivajo? So mrtvi? Če da, sva potemtakem midva poslednja prašiča? Kako bova, saj veš, ponovno naselila svet? Je to konec?«

»Eee ...« Sledila je krajša introspekcija, njej pa še predobro znan odziv. »Nič lažjega kot to. Le za menoj.«

Toda Pipi je postal na mestu. »Ne! Tega mi ne moreš pokazati. Že od tod lahko vidim premo obzorje. Prav takšno je, kot če bi ga Nekdo narisal z ravnilom. Pogovarjaj se z menoj, Melkijad.«

»Tudi prav. Nič lažjega kot to. Le vprašaj, kar ti pesti dušo, Pipi.«

Vidno si je oddahnil. Nosnice so mu zaplale in obliznil si je ustnice. »Kje začetni? Bržčas na samem začetku. Od kod sva prišla? Staršev nimam v spominu. Ti?«

»Nak.«

Tuhtal je dalje. Kot še nikoli do zdaj. Razbijal si je glavo, dokler ga ni bolela. Brskal je po svojih begajočih mislih, dokler se ni dokopal do same srži problema.

»Reci, Melkijad, si kdaj dobil vtis, da so najine interakcije nekolikanj ... kako naj se izrazim ... ponavljajoče?«

»Kako to misliš?«

»Vedno slediva eni in isti strukturi – mene matra firbec, te povprašam o tem ali onem problemu, ti odvrneš, da to ni nič lažjega in naj ti sledim za repkom. Ko doseževa najino arbitrarno destinacijo, ki je vedno kopija prejšnje, mi obrazložiš prej omenjeni pojav in/ali pojem in na koncu tako rekoč –«
»– odpujsava domov.«

»Natanko tako! Ampak, Melkijad, si mar kdaj pomislil, kje je ta dom? Ga sploh kdaj doseževa? Kam odideva, ko se farsa konča, Melkijad? Ne spomnim se! Zgolj prispeva nazaj na začetek zanke in podoživiva pripetljaj!«

Življenje ne more biti tako pusto. Mora obstajati nekaj več od te enoličnosti.

»Hmmm ... Prava pravcata zagonetka.«

»Nisem gotov, če me dohajaš.«

»Seveda te! Tik preden prispeva domov, se stemni. Nastopi črnina.«

»Prav imaš.« Tedaj je Pipija pogoltnila tema. Uhlje mu je zapolnilo sosledje akordov akustične kitare. Prav fletna melodija! Doživel je preblisk. V njem je videl najprej žensko in nato moža, oba brezoblična. Ženski je obraz prekrival nihče drug kot on sam. Za njenim hrbtom se je razprostirala dinamična pokrajina gozdov, jezer in rek. Zaobjemala jo je jasa, ki jo je uokvirjal še en gozd. Ni vedel čemu, a Pipiju je intuicija pravila, da je ženska pravzaprav portret.

Prizor se je nenadoma spremenil. Spet je bil v hosti, le da se tokrat ni oprijemal ženskega skrivnega nasmeška, temveč je lovil ravnotežje na prevrnjenem deblu. Ob njem je stopal mož. Odet je bil v frak, katerega ovratnik se je spajdašil s klafeto in vzdrževal neznančevo identiteto, no, neznano. Ostala je samo še ozka špranja, skozi katero je mož kukal kot vitez skozi vizir.

V desnici je nosil kovček (*le kakšne tajne skriva v svoji notranjosti!*). Celo irhaste rokavice je nosil! Kazal ni niti pedi svoje kože. Še preden se je dodobra ovedel, je bil Pipi že nazaj v sedanjosti. Skušal si je pometi oči in kmalu ugotovil, da prašiči tega ne zmorejo.

Hecna reč.

»Melkijad ... si tudi ti ...«

»Ja.« Zvenel je prestrašen. »Pipi, nisva resnična.«

»Saj menda ne misliš, da sva izmišljotini? Nič več kot packi črnila na papirju?«

»Tako.«

»Mislim, torej sem,« ga je izzval z aforizmom, ki ga ni najbolje razumel.

»Mislim, torej sem. A kako vem, da sem *jaz* tisti, ki razmišlja?« je Melkijad nonšalantno pariral.

»Ali da *sploh* mislim? Četudi je vse to res nezlagano, komu mar. *Ti* si tisti, ki ne uspe doumeti konotacij najinega odkritja. Kaj če je veselje deterministično in prosta volja posledično ne obstaja? Ampak, kako le bi lahko to uzrl, ko pa nad teboj bdi kozmična cenzura? Si vedel, da je tvoje izkustvo vsega omejeno s fizikalnimi konstantami? Univerzum doživljaš posredno, preko svojih čutov, ki so pomanjkljivi.«

»Vzemi za primer vid: vidiš lahko samo določen spekter svetlobe in tudi če bi lahko celotnega, obstaja omejitev – Planckova dolžina. Stvari, ki so manjše, enostavno ne moreš zaznati. Vse okoli naju so, Pipi. Opazujejo in se učijo.«

»Če dolgo gledaš v brezno, potem tudi brezno zre vate. In se ti ob tem skozinskoz krohota v obraz.«

»Hja ... Ti šment.«

In odpujsala sta domov.

Besedilo: Lemon »Felon« Flowerson
Prevod: Jakov Menih
Ilustracija: Hanna Fedran

Monika Lipovac

BESEDILO:

Ajda Osojnik

FOTO:

Uma Freja Prosen,
osebni arhiv M. L.

Monika je dijakinja četrtega letnika, ki že enajst let pleše folkloro v Srbskem kulturnem umetniškem društvu Vidovdan. Folklor, kot Monika navdušeno pove, so tradicionalni plesi in vsaka država ima svoje plesne ter tradicionalne noše. V nekaj besedah bi se opisala za družabno, veselo in natančno osebo, ki zelo rada spoznava nove ljudi.

S folkloro se je začela ukvarjati leta 2012. Prek družinske prijateljice je zanj najprej izvedela njena mati, ki jo je potem vpisala v SKUD Vidovdan. Monikina ljubezen do folklorne pa ni bila takojšnja, razvila se je šele pozneje. »Sprva je res nisem marala, res je nisem, ampak zdaj mi je pa zelo všeč,« pove.

Treningi potekajo dvakrat na teden po dve uri. Najbolj ji je všeč, ko jih je prisotnih veliko in igrajo različne koreografije. Najraje ima igri švrljig in staroseosko kolo, od koreografij pa se ji zdita najlepši Kosovsko pomoravlje in Igre iz Kumanova.

Na gostovanjih izven Slovenije, kadar so edini gostje, ne spijo po hotelih, temveč gre vsak domov k neki družini, kar se Moniki zdi super. Najtežji del folklorne so priprave na nastop z dodatnimi treningi in intenzivnimi vikendi. To se zgodi v četrtek ali petek, ko imajo trening po dve ali tri ure, ter v soboto, ko trenirajo šest, in v nedeljo dve ali tri ure. »To je najtežje, najbolj naporno, ampak je zelo zabavno, naučiš se veliko novega.«

Pogostost nastopov je odvisna od dela leta. Nastopajo po celi Sloveniji, bili so v Avstriji in Srbiji, starejši člani tudi v Bolgariji. Tekmovanja so na dveh ravneh, na državni in evropski. Njeni

največji dosežki so zmaga na državni ravni leta 2019 in 2023 ter nastopa na evropski ravni, leta 2019 v Beogradu in lani v Novem Sadu.

Usklajevanje velikega števila ur treningov in šolskih obveznosti je včasih naporno. Ko ima v šoli tri teste na teden in hkrati veliko treningov, z učenjem napolni vsako minuto do odhoda na trening.

»Res se potrudim, da se učim čim več, ampak si nočem prikrajševati svojih hobijev zaradi šole,« pravi Monika, ki bo s treningi nadaljevala tudi v prihodnosti, dokler bo lahko. Ponujeno ji je bilo mesto trenerke za otroke, a je predlog zavrnila, saj se na tem mestu v bližnji prihodnosti ne vidi zaradi šole.

In kako bi potekal njen popoln dan? »Zbudiš se, ko ti paše. Če je delavnik, greš k pouku, potem greš na sprehod, dan je sproščen, s prijateljicami in prijatelji greš ven, potem imaš trening. Skratka čisto sproščen dan brez tega, da se ti nekam mudi,« odgovori.

Za konec ledincem sporoča: »Imejte se radi, imejte radi to, kar imate, in spoštujte, kar imajo drugi. Ne imejte predsodkov. To je to in uživajte lajfl!«

Vinko Kosten

BESEDILO:

Karin Forte

FOTO:

Uma Freja Prosen

Vinko je dijak drugega letnika, ki zase pravi, da je precej glasen in se zato iz kraljestva živali najbolj poistoveti s svizcem. Ob slabih dneh pa ne škodi dejstvo, da lahko zaigra na pisan šopek inštrumentov.

Za vpis na Ledino se je za to odločil že v petem razredu, saj pozna veliko ljudi, ki so prav tako hodili na našo šolo. Prikladno se mu je zdelo tudi, da je blizu njegovega doma, zato med vpisom ni imel nobenih dvomov. Trenutno ima občutek, da mu bodo od gimnazije najbolj v spominu ostali profesorji. Prav tako mu je bilo všeč, da za razliko od osnovne šole ob prihodu na Ledino ni poznal sošolcev. Zdi se mu, da so na tak način lahko pričeli graditi zares dobra prijateljstva, saj je bil vsak zase že precej bolj izoblikovan kot v prvem razredu osnovne šole.

Po srcu je glasbenik, saj ga glasba spremlja že od malih nog. V glasbeni šoli se je osem let učil igrati na harmoniko, čemur se je pozneje pridružil še klavir. Bobne je igral že njegov oče, ko pa je sestra začela igrati kitaro, jo je v roke prijel še sam in se jo naučil igrati. Repertoarju glasbil pa bo lahko kmalu dodal tudi bas kitaro. Poleg vsega naštetega Vinko poje še v pevskem zboru, zaradi česar si je letos pridobil status kulturnika.

Kljub očitnemu zanimanju za glasbo pa je nikoli ni videl kakor potencialno poklicno pot. Kot dijak naravoslovnega oddelka tudi svojo bodočo kariero vidi v naravoslovnih vodah – trenutno najbolj na področju medicine, kar pritiče tudi dejstvu, da je lansko šolsko leto osvojil srebrno priznanje na tekmovanju iz biologije. Poleg svojih dosedanjih dosežkov na šolskih tekmovanjih je najbolj ponosen na to, da je letos v sodelovanju s Fakulteto za kemijo

in kemijsko tehnologijo pričel pisati raziskovalno nalogo na področju ponovne uporabe odpadnih ogljikovih vlaken.

Izmed vseh krajev na svetu si najbolj želi obiskati Kanarske otoke, sicer pa pravi, da ima zelo rad Slovenijo in najraje potuje prav po naši čudoviti deželi. Tako si jo želi v prihodnje še bolje raziskati.

Poletje rad preživlja pri stricu in teti, ki imata na Dolenjskem majhno kmetijo. Tam se je naučil mnogih kmečkih opravil, od sečnje in spravila lesa do košnje in obdelovanja zemlje. Kot pravi, mu je še posebej pri srcu cepljenje sadnega drevja. Naučil se je razmnoževati mnoge vrste sadja in tudi druge rastline, lani pa mu je uspelo vzgojiti celo sadiko paradižnikovega cepljenca na krompirjevi podlagi. Vinko poudari, da je zelo rad v naravi, zato se tja vrača ob vsaki priliki.

Za konec bi optimistični ledinec bralcem rad sporočil, da je dobro, če ostanemo v življenju čim bolj pozitivni, saj se tako tudi iz slabih izkušenj marsikaj naučimo. Meni namreč, da s tem, ko si žalosten, zamudiš veliko lepega – torej tistega, kar na koncu največ šteje.

Francosko-slovenski Šušarski most

FOTO:

Neža Umek Podgornik, prof.

Junija in septembra smo se ledinski dijaki v okviru izmenjave Erasmus+ družili z dijaki gimnazije Edmonda Perriera iz južnofrancoskega mesteca Tulle. Izkušnja nas je jezikovno in kulturno zelo obogatila. Skupaj smo spoznavali biotsko raznolikost obeh dežel, predvsem pa nikoli ne bomo pozabili prijateljstev, ki smo jih stkali med izmenjavo.

Francozi v Sloveniji

Bil je deževen junijski dan, ko je francoska delegacija izstopila iz avtobusa pred Ledino. Dež je bil naš zvesti spremljevalec tudi v prihodnjih dneh slovenskega dela izmenjave, a gre prav njemu zahvala za enega najbolj nepozabnih trenutkov našega druženja. Ker nas je med ogledom Ljubljane začelo močno prati, vsi pa nismo imeli dežnikov, smo se skupaj zatekli

pod senčnik nekega lokala ob Ljubljani. Kmalu sta se nam pridružila še glasbenika, ki sta malo pred nevihto igrala na Šušarskem mostu. Naliv smo prevedrili ob pesmi Champs Elysées (Čez Šušarski most) v spremljavi kitarskih strun. Kasneje smo si med drugim ogledali Škocjanske jame in Štanjel, se vrgli v morje v Piranu, na Blejskem jezeru pa to zaradi nevihte žal ni bilo mogoče. In še češnja na vrhu naše izmenjave – skupni bowling ter poslovilna zabava pod Fabianijevim mostom. In da ne pozabiva, Francozi so nas naučili zelo pomembne besede: pompette! (Polona Pavšek in Ajda Lana Levičnik)

Dan z družino

En dan izmenjave je bil namenjen preživljanju časa z družino, ki smo ga organizirali po lastni želji in v dogovoru s svojimi francoskimi prijatelji. Nekateri so se odpravili v hribe, drugi v muzeje in galerije, tretji v živalske vrtove, nekateri pa so se sproščali ob jezeru in prirejali piknike. Skupaj z mojo francosko prijateljico sva v Ljubljani obiskali živalski vrt, ki jo je zelo navdušil. Med ogledom sva se učili francoska in slovenska poimenovanja živali ter se ob tem zelo zabavali. V Franciji pa sva se odpravili na pohod, ki je bil kljub utrujajoči poti vreden vsake kapljice potu, saj je bil pogled z vrha hriba dih jemajoč. Najin dan sva zaključili v muzeju nekdanjega francoskega predsednika Jacquesa Chiraca. (Tia Makovec)

Srčni gostitelji

Septembra smo ledinci vrnili obisk Francozom. Spoznavali smo okolico Tulla, obiskali dvorec Milandes, v katerem je prebivala francoska umetnica in aktivistka Josephine Baker, se z ladjico popeljali po reki Dordonji, si ogledali repliko jame Lascaux z znamenitimi prazgodovinskimi poslikavami in se sprehodili skozi srednjeveško mesto Sarlat. Večina nas je bila nastanjenih pri družinah gostiteljicah, nekateri pa so bivali v dijaškem domu. Sam sem pri družini francoskega prijatelja Silvaina doživel zelo tople

Šola po francosko

Ob obisku gimnazije Edmonda Perriera smo ledinci opazili kar nekaj razlik med njihovo in svojo šolo. Že ob prihodu nas je presenetila velikost njihove, ki je sestavljena iz več poslopij in zato spominja na ameriški kampus. Poleg učilnic, velike kuhinje in jedilnice ter več športnih objektov v sklopu šole deluje še dijaški dom. Medtem ko na ledinskih hodnikih med odmori nastaja gneča, francoski dijaki s tem nimajo težav, saj nimajo hodnikov in se med učilnicami sprehajajo kar zunaj. Ker pa je njihova šola precej starejša in slabše vzdrževana, so bili francoski dijaki nad Ledino precej navdušeni. Ko smo bili pri njihovih šolskih urah, smo opazili, da so učne ure daljše (55 minut), a predelajo manj snovi kot mi v 45 minutah. Mi ure pri skoraj vseh predmetih preživimo z istimi sošolci, Francozi pa so v skupine razvrščeni glede na svoje zanimanje, tako da je izbirnosti pri njih več. Medtem ko se večina ledincev že ob 13.45 odpravi iz šole, Francozi tam

ostajajo tudi do poznih popoldanskih ur. Zaradi daljšega šolskega dne imajo opoldan enourni odmor, namenjen kosilu, ki ga večina poje v šoli. Ob koncu pouka jim ostane manj časa za druženje s sovrstniki in za obšolske dejavnosti. Razlike med šolama so očitne, a imata obe svoje prednosti in slabosti. (Katja Butara in Maša Bohinc)

sprejem in ves čas bivanja v Franciji so me kulinarčno ter kulturno razvajali. Zanimivo je, da Silvainova družina prihaja iz otoške države v Pacifiku, ki se imenuje Wallis in Futuna, tako da smo jedli predvsem njihove tradicionalne jedi. Pripravili so tudi sladico faikai, ki je zmes moke, sladkorja, kokosa in vode. Pečena spominja na sladek kruh in je res odličnega okusa. Zadnji večer sem doživel zelo zanimivo izkušnjo. Ko sem Silvainova očeta in strica povprašal o tradicionalni glasbi iz Wallis in Futune in je nekaj tudi predvajal na svojem telefonu, je oče kar naenkrat začel plesati ter me enega od tradicionalnih plesov tudi naučil. To je poželo ovacije s strani Silvainovih sorodnikov in tako smo naš zadnji skupni dan zaključili v veselem duhu. Ob slovesu so me obdarili

s tradicionalnimi izdelki. Posebej zame so izdelali ročno narejeno ogrlico in iz lesa izrezljani okrasni sulici. (Lev Soklič)

Bivanje v francoskem dijaškem domu

Moj francoski prijatelj med tednom biva v dijaškem domu, zato sem se mu tam pridružil tudi jaz. Sobe so majhne in skromno opremljene, upam si trditi, da skromnejše od slovenskih dijaških domov. Toda daleč od tega, da bi bilo neznosno – postelja širine 90 cm, miza s stolom in 200 cm x 60 cm velika omara so več kot dovolj za udobno nastanitev. Kopalnice so skupne, kar pa niti ni slaba stvar, saj med stanujočimi vlada sproščeno vzdušje, ki se ga morda še najbolj čuti prav tu. So pa fantje in dekleta ločeni, sobe imajo v različnih delih zgradb in prehod med njimi ni možen oziroma je strogo prepovedan. Vsak hodnik ima svojega nadzornika oz. »surveillant«, ki skrbi, da se stanujoči držijo urnika in hišnega reda, ki je zelo strog.

Praviloma je po 17. uri prosti čas. Dijaki se takrat ukvarjajo predvsem s športom, priljubljena sta na primer rugby in nogomet. Po 18. uri ni več izhoda iz doma. Sledi večerja in čas za učenje. Vrata vsake sobe morajo biti odprta, da lahko nadzornik vidi,

kaj dijaki počnejo. Pred tem se je priporočljivo oprhati, saj v času učenja to ni dovoljeno. Nato je še nekaj prostega časa, ob 23. uri pa sledi spanje.

Pouk se prične ob 8. uri, pred tem pa je treba še zajtrkovati. In tako vsak dan od ponedeljka do petka. V tem ustaljenem urniku pa se lahko zgodijo tudi nenavadne stvari. Prvi dan se je na primer vključil požarni alarm. Nihče ni vedel, kaj se zares dogaja, in šele kasneje smo izvedeli, da je šlo le za vajo. Osebnostno mi v internatu ni bilo hudega, verjamem pa, da bi se le stežka privadil na omejitve izhoda in dolge šolske dni. Navsezadnje slovenski šolski sistem le ni tako slab :) (Niko Vračko)

Raziskovanje Finske

BESEDILO: **Lara Kolenko**

FOTO: **Anja Svetičič**

Finska, skrivnostna dežela severnega sveta, je znana po svoji čudoviti naravi, edinstveni kulturi, razvitem šolskem sistemu ter prijaznih in gostoljubnih ljudeh. Konec septembra smo se zdravošolci v okviru projekta Erasmus+ z navdušenjem odpravili v to čarobno deželo, da bi našli navdih za nove projekte in spoznali tamkajšnji šolski sistem.

A finska kultura je veliko več kot le prelepa narava. Finci so znani po svoji gostoljubnosti in prijaznosti. Ko smo prispeli, so nas pričakali z nasmehom in odprtostjo, kar nam je takoj pričaralo občutek dobrodošlice. Finci so znani tudi po tem, da so zelo spoštljivi do drugih in njihovega osebne prostora, kar je ena od osnovnih vrednot v finski družbi. Veliko bolj kot mi pa cenijo tudi enotnost in enakopravnost med ljudmi. Že nekaj časa je vikanje črtano iz njihovega slovarja in ga ne uporabljajo. V šoli se profesorji in dijaki kličejo po imenih, dijaki pa imajo tudi prost vstop v zbornico, kjer se pogosto družijo s profesorji. Vzdušje v šoli je sproščeno in prijetno.

Posebna pozornost je namenjena načinu življenja in dobremu počutju. Finci cenijo uravnoteženo življenje in skrbijo za svoje duševno ter fizično zdravje. Veliko časa preživijo v naravi, kar jim pomaga ohranjati ravnovesje in notranji mir. V prostem času se sproščajo v finski savni, ki smo jo preizkusili tudi mi in bili nad njo navdušeni.

Prve tri dni smo bivali v mestu Huitinen in se tam družili z dijaki srednje šole Lauttakylän. Zadnja dva dneva pa smo bili nastanjeni v Helsinkih in spoznavali tamkajšnje mestno življenje.

Med našim obiskom smo imeli priložnost spoznati finski šolski sistem. Prvi dan so nam pokazali in predstavili šolo. Izvedeli smo, da je pri njih šolsko leto drugače razdeljeno kot pri nas. Izmenjujejo se jim tedni, ko imajo pouk in se učijo, ter tedni, ko imajo samo teste. Za vsako učno obdobje si lahko sami izberejo nekaj predmetov, ki se jih želijo

učiti, nekaj pa imajo stalnih. Poleg tega dijaki ne morejo ponavljati letnika. Če česa ne opravijo, se jim enostavno prenese naprej. Šolanje na Finskem je resnično brezplačno. Vsak dan imajo v šoli zastoj topli obrok, učbenikov ne kupujejo, prav tako pa imajo v šoli računalnike za vse. Drugačen sistem imajo tudi pri pisanju testov in maturi. Ker se matura opravlja preko računalnika, tudi teste pišejo na računalniku. Odstotki, ki jih morajo doseči, da so ocenjeni pozitivno, so nižji, in sicer le 20. Po bolj uradnem delu spoznavanja šolstva so nas finski dijaki in profesorji naučili igrati finski baseball. Bilo je zelo zabavno, ampak kar malo naporno, zato smo se pozno popoldan odpravili v finsko savno in se kopali v mrzlem jezeru Pyhäjärvi.

Naslednji dan smo si ogledali naravni park, ki je dom mnogim rastlinskim in živalskim vrstam. V parku je veliko dvignjenih opazovalnic, saj je postojanka različnim vrstam ptic. Popoldan smo se skupaj z dijaki odpravili v Turku, mesto na jugovzhodu Finske, ki ima pomembno vlogo v njihovi zgodovini, saj je bilo včasih glavno mesto Finske. Turku je turistično privlačen zaradi znamenitosti in nakupovalnih središč.

Tretji dan smo se tudi sami preizkusili v pisanju njihovih testov, kar je bilo zelo zanimivo. Po kosilu pa nas je avtobus odpeljal do Helsinkov, kjer smo si ogledali čudovit botanični vrt. Naslednji dan nam

je vodička razkazala mesto in nam pripovedovala o njegovi zgodovini ter zanimivostih. Najbolj navdušeni smo bili nad njihovo knjižnico Oodi, ki je veliko več kot le to. Obiskovalci se lahko tam tudi učijo, igrajo igrice, snemajo videospote ali pesmi, uporabljajo šivalne stroje, 3D-tiskalnice ... Vse to in še več lahko uporabljajo zastoj, prej si morajo le rezervirati termin.

Ob zaključku naše izkušnje na Finskem smo bili prevzeti nad spoznanjem, kako bogata in raznolika je ta država, od prelepe narave do prijaznih ljudi, ki nam bodo za vedno ostali v zelo lepem spominu.

Ekskurzija na Sicilijo

V nedeljo, 4. 10. 2023, smo se »Italijani« 2., 3. in 4. letnika odpravili v deželo makaronov. V spremstvu treh profesorice in ravnatelja smo ob enih zjutraj odrinili iz Ljubljane proti beneškemu letališču, kjer nas je čakala vodička, ki nas je spremljala na našem potepanju. Po nekaj težavah z letalskimi kartami smo bili že v zraku. Med letom smo lahko skozi okno videli vzhajajoče sonce in vulkan Etno. Po dveh urah smo pristali na topli in barviti Siciliji.

Dežela je polna znamenitosti, lepih mest, bogate kulture in zgodovine. Da smo si vse to lahko ogledali, smo morali prevoziti veliko kilometrov. Tu je imel glavno vlogo Peppe, zabaven in vedno nasmejan voznik avtobusa, ki nas je ob vročih dneh osvežil z vodo ter nam ob dolgih vožnjah skupaj z vodičko predvajal prave, žal nam ne prav preveč ljube sicilijanske hite.

Izvedeli smo, da se je starogrška kultura najbolje ohranila na Siciliji in ne v Grčiji. To je zmedlo tudi našega ravnatelja, ki so ga templji v Agrigentu tako prevzeli, da je mislil, da je v Grčiji. S profesoricami smo se vrnili nazaj v kameno dobo, z dreves nabirali mandlje in jih nato na tleh trli s kamni. Poleg templjev smo si ogledali tudi Dionizijevo uho in amfiteater v Sirakuzah s prečudovitim pogledom na zaliv ter obalo. Obiskali smo kar nekaj antičnih mest. Eno od njih je bila Taormina, prijetno otoško mesto z romantičnimi ulicami in sproščenim sredozemskim razpoloženjem.

Ogledali smo si tudi veličastno katedralo z mozaiki iz 12. in 13. stoletja v Monrealu, kjer smo se za vstop zaradi premalo zakrite kože morali prekriti z nekakšnimi prevlekami. V vsakem mestu smo imeli več kot uro prostega časa, ki smo ga namenili raziskovanju. Poskusili smo tradicionalno hrano, kot je sladica canolli, krhko testo z rikoto. Pogosto smo pili osvežilne granite vseh okusov,

Mondello

Monreale

Palermo

Agrigento

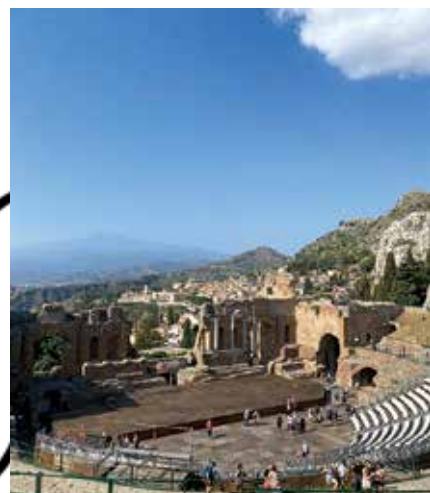
od granatnega jabolka do kaktusa z meliso. Dijakinje smo svoj čas namenile obisku trgovin, še posebej Sephore.

Na ekskurziji smo zamenjali tri hotele, a večerja je bila v vsakem enaka. Naveličali smo se celo odlične paste siciliane, ampak za italijanski sladoled je vedno ostalo nekaj prostora. V prvem hotelu smo imeli blizu plažo, lahko pa smo se kopali v bazenu. Ni manjkal niti prečudovit razgled s strehe hotela proti mogočni Etni ali igranje badmintona na hotelskem igrišču.

Zadnji dan smo obiskali glavno mesto Sicilije, Palermo, kjer smo zaplavali v morju, poskusili tradicionalni limoncello in vsi dobro izkoristili zadnji večer ekskurzije. Odšli smo na letališče, kjer smo imeli spet nekaj težav s kartami, in se poslovili od Peppeja. Ponoči smo z avtobusom prispeli v domačo Ljubljano.

BESEDILO: **Gaja Panter Kek**
FOTO: **Manca Berčič, Hana Prohinar**

Taormina ●

Catania

● Piazza Armerina

Sirakuze

Štiridnevno potovanje na največji otok v Sredozemlju je bilo intenzivno, vendar vredno vsake minute našega časa. Družili smo se in sklepali nova prijateljstva. Doživeli smo nepozabne trenutke, tako na avtobusu kot med druženjem v hotelih. Prepotovali smo celotno Sicilijo in začutili njen

preprost ter počasen način življenja. Prebili smo se skozi njeno bogato zgodovino in kulturo, okušali odlično italijansko hrano, spoznali domačine in se navduševali nad prečudovito arhitekturo med barvito naravo. Spoznali smo, kaj v resnici prava lepota sploh je.

Ledinca in njuna računalniška igra

BESEDILO:

Igor Aleksandar Bach,
Ažbe Podlipec

FOTO:

Betka Burger, prof.

Oktobra sva se udeležila evropske konference ECGBL (European Conference on Games Based Learning), ki temelji na raziskavah o vplivu iger na učenje in o njihovem učinkovitem vključevanju v izobraževanje.

Skupaj sva pripravila igro Project Avaron, ki je narejena kot »open world game«. V ozadju je neka zgodba, za napredovanje v igri pa je potrebno znanje kemije, fizike in geografije. Eden je poskrbel za programiranje in delovanje igre, medtem ko se je drugi ukvarjal z grafiko in s teksturo elementov. Igro sva razvijala skoraj eno leto in seveda nama je uspelo priti le do demo verzije.

Tako sva 4. 10. 2023 s profesorico Betko Burger odšla na Nizozemsko, v mesto Enschede. Ker smo do hotela prišli popoldne, smo imeli še dovolj časa za ogled mesta. Naslednje jutro smo se odpravili do univerze Twente na prvi dan konference, kjer so nam predstavili potek dogajanja, organizatorje, nekaj konceptov in cilje. Nato so nas glede na kategorije pripravljenih iger razvrstili v oddelke. Midva sva bila del študentske kategorije za igre v razvoju. Poleg naju sta bili še dve ekipi Slovencev in mnogo drugih

iz vseh delov sveta. Po predstavitvah iger smo imeli kosilo, ki so mu sledila predavanja, kako lahko igre izboljšamo in jih naredimo poučnejše. Nato smo se odpravili nazaj do hotela, kjer smo se pripravili na glavno skupno večerjo.

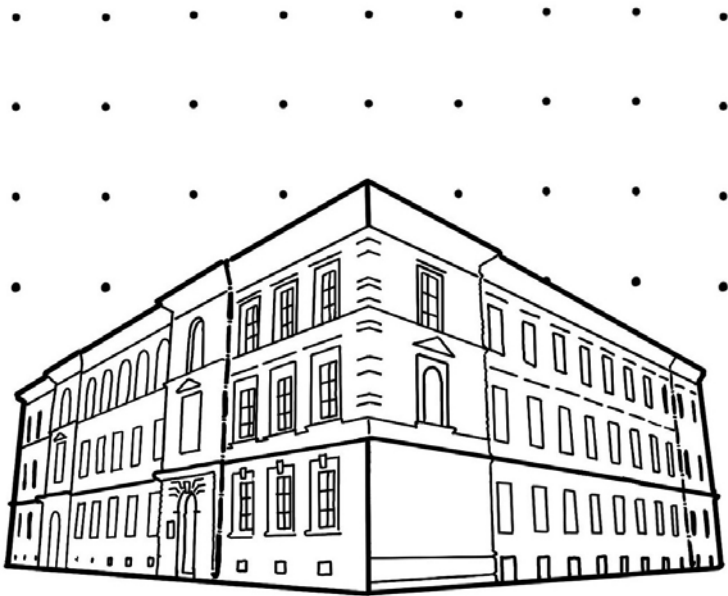
Naslednji dan smo zopet odšli na univerzo, kjer so razglasili rezultate, predstavili najboljše projekte in nam dali možnost, da svoje razkažemo ostalim udeležencem. Večino dneva smo preživeli na univerzi, kjer smo preizkušali igre, se pogovarjali z drugimi razvijalci in izvedeli kar nekaj zanimivih stvari. Nato smo odšli v hotel in se pripravili za pot domov. Z vlakom smo se odpeljali v Amsterdam, si na hitro ogledali mesto in se nato odpravili do letališča, kjer smo po dveh urah čakanja izvedeli, da je naš let odpovedan in da bomo lahko domov odleteli šele naslednje jutro.

Tako se je naše potovanje končalo, izkušnje, ki sva jih pridobila, pa so odlične. Videla sva, kako izgleda kampus univerze Twente in s kako raznolikimi področji se ukvarjajo. Za konec lahko le še rečeva, da je bilo potovanje resnično zelo zanimivo.

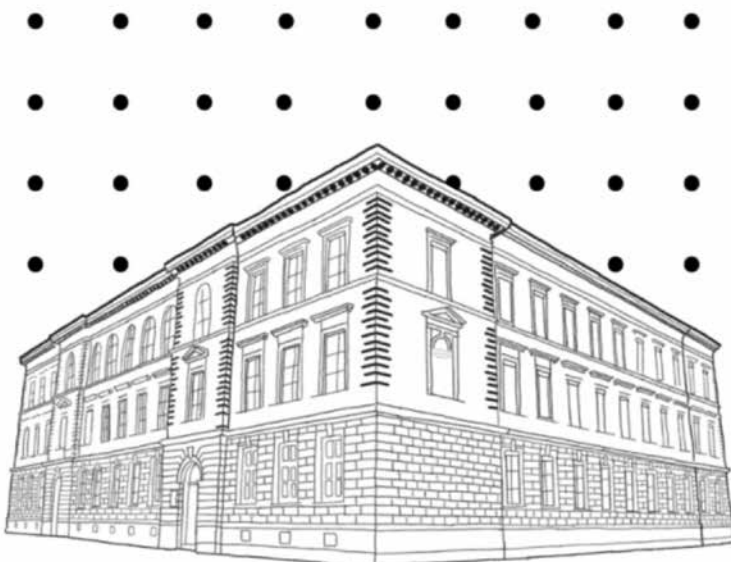

Natečaj za ledinske puloverje

Na natečaju za grafiko, ki bo krasila letošnje ledinske pulovorje, je komisija kot najboljši izbrala grafiki Aline Grobler (2. c) in Nine Lenarčič (3. c).

G I M N A Z I J A
L E D I N A

Kviz za profesorje

BESEDILO:
Tinkara Knez
FOTO:
Matevž Štih

1. Na katerem gradu je Janez V. Valvasor pisal Slavo vojvodine Kranjske? (1)

Dobljekar: Čakaj, nad Litijo ... Bogenšperk. (1)

Sabadžija: Ne, ne vem. Si raje ne bom sramote delala. (0)

Lencl: Bogenšperk. (1)

2. Kakšna je višina košarkarskega koša? (1)

Dobljekar: 305 centimetrov, če se ne motim. (1)

Sabadžija: Dva metra 40. (0)

Lencl: 2,40 m. (0)

3. Koliko pesniških zbirk je napisal France Prešeren? (1)

Dobljekar: Eno. (1)

Sabadžija: Prešeren? Eno. (1)

Lencl: Pesniških zbirk? Sto. (0)

4. Kdaj je umrla Lady Diana? (1)

Dobljekar: Pfff, 2013? Tega pa res ne vem. (0)

Sabadžija: Čakaj zdaj ... 2001? (0)

Lencl: Ne vem. 90-ega? 96-ega. (0,5)

5. Kdo je naslikal sliko Poletje? (1)

Dobljekar: To mora biti pa kakšen impresionist.

A je Kobilca, mogoče? (1)

Sabadžija: Ivana Kobilca. (1)

Lencl: Uf, mislim, da ni bila, ampak bom rekel Kobilca. (1)

6. V kateri skupini je zaslovel Harry Styles? (1)

Dobljekar: V kakšni tisti fantovski. A niso Backstreet Boysi? (0)

Sabadžija: Nimam pojma. Vem pa, kdo je! (0,5, ker ravno ve, kdo je ...)

Lencl: Kaj so že? One Direction. (1)

7. Kako dolg je predor Karavanke? (1)

Dobljekar: Cirka 8000 metrov. (1)

Sabadžija: Dolgo se voziš. Ampak kako dolg je v kilometrih? 8 ali 11? (0,5)

Lencl: Nekaj čez 2 kilometra. (0)

8. Kako je bilo ime oprodi Don Kihota? (1)

Dobljekar: Sančo Pansa. (1)

Sabadžija: Aaaa, Sančo Pansa. (1)

Lencl: Ne bi vedel. (0)

9. Kateri mesec je veliki traven? (1)

Dobljekar: Maj. (1)

Sabadžija: Maj? (1)

Lencl: April. (0)

10. Čigav je citat: »Življenje je kot voznja s kolesom. Da bi ohranili ravnotežje, morate napredovati.« (1)

Dobljekar: Einstein? (1)

Sabadžija: To pa zveni kot nek Einstein. (1)

Lencl: Albert Einstein, haha. (1)

11. V kateri seriji nastopajo Joey, Chandler, Ross, Phoebe, Monica in Rachel? (1)

Dobljekar: Aaaa, Prijatelji. (1)

Sabadžija: Prijateljih. (1)

Lencl: Friends, po moje. (1)

12. Od katerega leta se naša šola imenuje Gimnazija Ledina? (1)

Dobljekar: O, šit. Po moje kakšnega 91-ega. (1)

Sabadžija: Omajgad, to bom zdaj dobila odpoved, če ne bom vedela. Od leta 2001, ajde. (0)

Lencl: 2003. (0)

13. Kako se pri odbojki prepozna pozicijo libero? (1)

Dobljekar: Po drugačnem dresu. (1)

Sabadžija: Pri odbojki? To pa nimam pojma, ker na odbojko se pa res ne spoznam. (0)

Lencl: Mmm, a imajo oni neke drugačne uniforme? (1)

Kriterij:

0–5 nzd (1), 6–7 zd(2), 8–9 db (3), 10–11 pdb (4),
12–13 odl (5)

Rezultati:

Najboljšo oceno je pridobila naravoslovka po duši, profesorica Dobljekar. Dosegla je kar 11 točk, kar je za pdb (4). Do drugega mesta je s svojimi premišljenimi odgovori prilezla profesorica Sabadžija s 7 točkami, torej zd (2). Prav tako je za zadostno odgovarjal tudi profesor Lencl s 6,5 točkami. Vsem čestitamo za trud, če pa s svojo oceno niso zadovoljni, se bodo z vprašanji lahko znova soočili na popravnih rokih. Ali pa se bodo naslednjič bolje pripravili in se, kot nam sami radi rečejo, pač sproti učili ...

Ta cenejša verzija napo

BESEDILO: Iza Mušič Petkovič, Lina Terzić

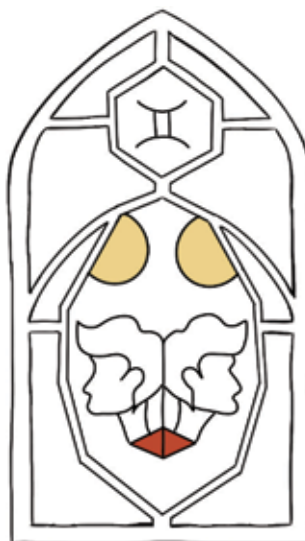
OVEN

Služba: zdravnik ali plezalec
Število otrok: 7 ali 0
Ljubezenski odnos: 3x ločen ali živi s svojim najboljšim prijateljem v kombiju
Slabost: workaholic ali otročji

BIK

Služba: oblikovalec parfumov ali profesionalni golfist
Število otrok: 3 kitajske gole mačke ali 3 otroci
Ljubezenski odnos: homoseksualna razmerja ali 3 žene
Slabost: preveč zapravlja ali narcis

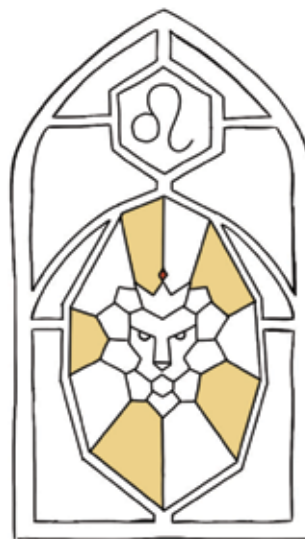
DVOJČKA

Služba: izdajatelj televizijskih programov ali knjižničarka
Število otrok: 2 mački, 3 psi, 1 kača ali 15 rib
Ljubezenski odnos: nič, ima že dovolj živali ali vdova
Slabost: prenajedanje ali neorganiziranost

RAK

Služba: zasebni kuharski šef ali vzgojiteljica v vrtcu
Število otrok: 1 otrok ali dva para trojčkov
Ljubezenski odnos: poročen, ampak se vidita 1x na teden ali high school sweethearts
Slabost: problemi z alkoholom ali people pleaser

LEV

Služba: motivacijski govorec ali grafitar
Število otrok: 1 želva ali 2 papagaja
Ljubezenski odnos: ni tako enostavno ali one night stand
Slabost: delulu ali pretiravanje na protestih

DEVICA

Služba: kmetovalec ali razvijalec spletnih iger
Število otrok: en ducat otrok ali zbirka akcijskih figuric
Ljubezenski odnos: srečno poročen ali megaverse partner
Slabost: konservativec ali preveč screentima

vedovalke prihodnosti

ILUSTRACIJE: Iza Mušič Petkovič

TEHTNICA

Služba: profesionalni hipi ali joga instruktor
Število otrok: njiva rastlin ali 15 nezakonskih otrok
Ljubezenski odnos: polyamorous ali odprt odnos
Slabost: problemi z drogami ali problemi z navezovanjem odnosa

ŠKORPIJON

Služba: naravovarstvenik ali režiser grozljivk
Število otrok: terarij eksotičnih živali ali 3 otroke (2 punčki in fantek)
Ljubezenski odnos: razmerje brez obveznosti ali v drugo gre rado
Slabost: asocialen ali slab starš

STRELEC

Služba: vedeževalec ali fitnes influencer
Število otrok: 2 mački ali 1 otrok (hči)
Ljubezenski odnos: partner v vzporednem vesolju ali ločuje se že 3 leta
Slabost: preveč občutljiv ali obsedenec z nadzorom

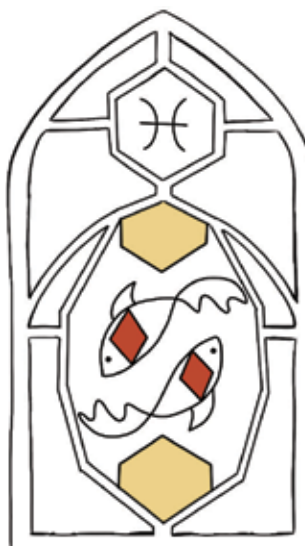
KOZOROG

Služba: FBI agent ali svetovalec v Mr. Petu
Število otrok: policijski pes ali 6 psov, 4 morski prašički, 2 miši
Ljubezenski odnos: FBI službeni partner ali preveč neroden za zmenkovanje, ampak probava
Slabost: problemi z zaupanjem ali socialna anksioznost

VODNAR

Služba: filozof ali čistilec bazenov
Število otrok: 0 (sterilen) ali 2 otroka (fant in punčka), 1 pes
Ljubezenski odnos: prijatelja z ugodnostmi ali poročen in 3 afere
Slabost: mansplaining ali perfekcionista

RIBI

Služba: drive-in v McDonaldsu ali kuhar v vrtcu
Število otrok: 2 Ikea umetni roži ali 2 punčki in 2 fanta
Ljubezenski odnos: še vedno živiš pri mami ali srečno poročen
Slabost: pesimist ali len (ne zna se obrnit)

Mali oglasi

ZBIRA JIH:
Maruša Tomažević

Življenje ni potica; potem pa še pornič presenečenja

Predavanje profesorice Cvetko o reševanju nepričakovanih neprijetnosti pri pouku.

Kako obvladati in pod nadzor spraviti vsako, še tako neprijetno situacijo? Pridružite se profesorici Cvetko, ki bo v sredo, 30. 2. 2024, v učilnici 24 delila svoje znanje, pridobljeno iz osebnih izkušenj.

Kratka predstavitev poglobitve teme: Pouk je poln nepričakovanih dogodkov, potegavščin in ostalih zapletov. Prav njihova lastnost nenapovedanega prihoda pa drži profesorje na trnih. Pomembno je, kako se v takih situacijah odzovemo in kako jih spravimo pod nadzor. Nekatere lahko enostavno odpravimo z ignoriranjem, preusmeritvijo teme ali hitrim »Ven iz razreda!«. Vsake toliko pa se zgodi dogodek, ki se ga ne da tako enostavno pomesti pod preprogo in bo, če ga pravilno obvladamo, ostal v pozitivnem spominu še dolga leta in se vedno znova obudil na obletnicah mature kot zabavna zgodba iz mladosti ali zanimiv izziv za profesorja. Kot enega od primerov profesorica Cvetko navaja dogodek, ki se ji je pripetil pred kratkim. Tako vsakdanja tema, kot je internet, ki je lahko nadvse priročen pripomoček pri prikazovanju likovne pesmi Janeza Menarta, Croquis, včasih postane prav zahrbtna zadevica. En napačen klik in na panoju se, namesto da bi dobili boljšo sliko pesmi, v vsej veličini in polnem razponu začne odvijati film za odrasle. Pa pesem sploh ne govori o kakršnemkoli psu (doggy)! In kolikor hitro boste pritiskali na miško, da bi ugasnili video, žal ne boste prehiteli reakcijskega časa, v katerem bo celoten razred zasukal glavo na pano in ne bo dijaka, ki ne bi znal opisati »likovne pesmi«. Kako bi se vi rešili iz zagate? Dijaki, ki so bili prisotni pri pouku, bodo o dogodku pripovedovali svojim vnukom, vedno s solzami v očeh. Pridite in se udeležite razprave o pouku v naravi s profesorico Cvetko.

Oglas za službo

Prosto delovno mesto za šolski zvočnik na Gimnaziji Ledina.

Kvalifikacije: zmožnost opravljanja svojega dela (za razliko od predhodnika)

Delovni čas: po dogovoru (približno dva-do trikrat na mesec pred glavnim odmorom)

Urna postavka: 5 bonbonov na obvestilo

Novici iz tujine

Gledališka skupina Carpe diem je letos ponovno uprizarjala predstavo **Naše skladišče** za dijake Gimnazije Ledina in ostale, ki bi si predstavo želeli ogledati. Spektakel so si prišli ogledat tudi dijaki Gimnazije Šiška. Med predstavo naj bi tako uživali, da so si neprestano izmenjevali mnenja s sosedi. Ti kmalu niso bili dovolj in svoja doživetja so se odločili deliti tudi s širšo javnostjo, in sicer z **uporabo telefonov**. Od vsega mentalnega napora so bili tako utrujeni, da so postali lačni. Lakoto so hitro ukrotili kar med predstavo in si postregli s čipsom. Prav zares **naporna ura za športnike**.

No, **novice z Bežigrada** so zagotovo poskočne (dokler niso pristale ne tleh in so jih morali pospremiti iz dvorane), a so že pol leta zastarele in jih zaradi spoštovanja do gimnazije ne bomo podoživljali. Lahko rečemo le, da **ekskurzij v Avstralijo**, na obisk k nekdanjemu profesorju, **najverjetneje ne bo**.

Kmetica neobdelane zemlje svetuje

Pošlji svoje vprašanje Kmetici neobdelane zemlje, ki ti bo pomagala z nasvetom, te pomirila in usmerila na pravo pot.

@oskubljeni_fazan008: **kaj če sm zabi u prvi test mate?**

Brez skrbi @oskubljeni_fazan008, vsakemu se lahko zgodi kaj takega. Prestop iz osnovne šole v gimnazijo je lahko zahteven za marsikoga. A brez skrbi, z urejenim urnikom, doslednostjo pri urah in nekaj učenja ti ne bo hudega. Možnosti za popravljanje ocene pri matematiki imaš še veliko, kdaj jo boš popravil, pa je odvisno od tebe. Na popravljalnih rokih, na drugih popravljanih rokih, na popravnem izpitu ali pa naslednje leto z novimi sošolci in, če le bog da, z isto/-im profesorico/-jem.

@andrewtate4life: **zakaj so zenske na wcju za tipe?**

Mladi Andrej, kot si že opazil, ima Ledina kar precejšnje število deklet in bolj malo fantov. Zaradi tega naj bi si dekleta že pred časom prisvojila stranišča v prvem in drugem nadstropju. Pa nič se ne razburjaj, saj imate vendar varno zatočišče spodaj pri fantovski garderobi, v tretjem nadstropju in tistega v sivi sobi, kjer lahko v miru opravite vse svoje potrebe.

Kateri profesor sem?

BESEDILO:

Lunja Gabrič Bronič,

Neža Toplak

FOTO:

Sara Haillovič, Bor Matko

MONTAŽA:

Lan Veble

Kateri profesor se skriva v meni?

Navodilo: Reši kviz in izbrane črke obkroži še v točkovniku. Potem seštej dobljene številke in izvedel boš, kdo je tvoja ledinska sorodna duša.

1. Sem profesor. Ko sestavljam teste, ...

- a) ... želim imeti veliko dijakov na popravnem roku.
- b) ... jih sestavljam detajlirano po učbeniku.
- c) ... menim, da dijaki ne potrebujejo prostora za pisanje.
- č) ... dajem vanje skice, ki so preživele obe svetovni vojni.
- d) Kakšne teste?

2. S katero besedo bi me opisali prijatelji?

- a) navdušen
- b) organiziran
- c) razumevajoč
- č) fashionable
- d) samoaktualiziran

3. Oseba, ki me navdihuje, je ...

- a) ... Freud.
- b) ... Pitagora.
- c) ... Darwin.
- č) ... Robespierre.
- d) ... Prešeren.

4. V prostem času najraje ...

- a) ... slikam vlake.
- b) ... meditiram.
- c) ... nabiram kostanj/gobe.
- č) ... obiskujem slovenske gradove.
- d) ... berem knjige.

5. Kaj počnem v petek zvečer?

- a) Grem v gledališče/kino.
- b) Gledam filme/dokumentarce.
- c) Družim se s kolegi iz osnovne.
- č) Iščem naslednjo destinacijo za potovanje.
- d) Igram šah.

6. Kaj želim spremeniti v svetu?

- a) Povečati uporabo rodilnika in dvojine.
- b) Zmanjšati človekov ogljični odtis.
- c) Prilagoditi učni načrt 21. stoletju.
- č) V večji meri pomagati ljudem ob naravnih nesrečah.
- d) Povečati znanje o drugih kulturah.

7. Kakšne napake delam med govorjenjem?

- a) V mojih stavkih rodilnik in dvojina ne obstajata.
- b) Občasno pozabim kakšen rodilnik ali dvojino.
- c) Uporabljam preveč vulgarnih besed.
- č) Moja slovenščina skorajda nima napak.
- d) Jaz ne uporabljam slovarja, slovar uporablja mene.

8. Kakšna je moja pisava?

- a) Bralec vidi predvsem zmazke.
- b) Večinoma ne uporabljam latinice.
- c) Raje rišem.
- č) Vse moje črke so enake velikosti v linearni poravnavi.
- d) Pisava je razločna, vendar občasno premajhna/prevelika.

9. Če bi bil žival, bi bil ...

- a) ... želva.
- b) ... orka.
- c) ... ovca.
- č) ... žirafa.
- d) ... pav.

10. Katero glasbo najraje poslušam?

- a) techno
- b) pop
- c) rock
- č) jazz
- d) hip hop

Točkovnik:

1. vprašanje: a) 4, b) 1, c) 3, č) 2, d) 5
2. vprašanje: a) 4, b) 1, c) 2, č) 3, d) 5
3. vprašanje: a) 5, b) 4, c) 2, č) 1, d) 3
4. vprašanje: a) 4, b) 5, c) 2, č) 1, d) 3
5. vprašanje: a) 3, b) 2, c) 5, č) 1, d) 4
6. vprašanje: a) 3, b) 2, c) 1, č) 4, d) 5
7. vprašanje: a) 1, b) 2, c) 5, č) 4, d) 3
8. vprašanje: a) 3, b) 5, c) 2, č) 1, d) 4
9. vprašanje: a) 5, b) 4, c) 2, č) 1, d) 3
10. vprašanje: a) 5, b) 1, c) 2, č) 4, d) 3

Rezultati:

1. 10–18 točk: Sara Abrahamsberg – Po svojih lastnostih ste najbolj podobni mladi, zagnani in entuziastični profesorici zgodovine. Svoj prosti čas preživljate tako, da združujete učenje s tem, kar imate radi. Vaših prijateljev nikoli ni strah, da jih boste pustili na cedilu, saj ste zanesljivi in natančni. Morda lahko občasno izpadete malce monotoni, ampak ustvarjanje powerpointov in kahootov ter pisanje imen francoskih revolucionarjev definitivno je vaša supermoč.

2. 19–27 točk: Sonja Kačar – Vaša ledinska sorodna duša se nahaja v kabinetu biologije. Prosti čas najraje preživljate izven štirih sten, v naravi. To boste počeli, dokler podnebne spremembe ne bodo uničile vseh dreves v vaši okolici. Vaš smisel za humor je pogosto spregledan, ampak neprecenljiv. Ljudi okoli vas privlačita vaša pozitivna energija in optimizem, ob vas pa se večinoma počutijo zelo sproščeno.

3. 28–35 točk: Nina Levstik – Čestitke! Najbolj podobni ste mojstrici slovenščine, ki s svojo karizmatično osebnostjo kraljuje v učilnici 2. S svojo prezenco pritegnete pozornost, ljudje okoli vas pa komaj čakajo, da slišijo, o čem razmišljate. Ste natančni in vedno veste, kaj počnete. V skladu z vašo osebnostjo je vaša slovenščina brezhibna, vaš stil oblačenja pa še popolnejši. Občasno ste lahko malce preveč ostri, kljub temu pa ljudje cenijo vašo konstruktivno kritiko.

4. 36–43 točk: Tilen Šetina – Vaš ledinski zaveznik ni nihče drug kot matematični virtuoz iz kabineta 64. Prijatelji se občasno čudijo vaši genialnosti in inovativnemu pogledu na svet. Radi živite mirno in neproblematično življenje, v katerem se osredotočate predvsem na detajle (kot so prekratke ulomkove črte na testih). Ljudje okoli vas morda občasno preizkušajo vaše potrpljenje, vendar to premagate s pozitivnim pogledom na svet.

5. 44–50 točk: Peter Prhanc – Vau! Vaš ledinski duh je profesor psihologije. To je znak, da ste v življenju iznajdljivi in odprte glave, vaša intuicija pa vas redkokdaj pusti na cedilu. Sebe ne jemljete preveč resno, vaši bližnji pa vas imajo za brezskrbno in modro osebo. Čeprav vam včasih očitajo premalo resnosti, ste v resnici kar odgovorna oseba, ki rada spoznava nove ljudi in stvari.

Izjave profesorjev

Ljubkovalni vzdevki za ledince:

Berlan: No, dijaki!
Babič: Sončki moji!
Možina: A so kje kakšni prostovoljčki?
Bovha: Kje ste, driskice moje?!
Karče: Keri ste vi pedri!

Lencl supremacy:

Mal sm zmeden.
Ste čuli?
Tule sije sonček, mi smo v Sibiriji.
Vite? (op. p. Vidite?)
To vi vse že vete.
Po mojem te to tko.
Za to pa še jst nism čist zihr.

Malo mešano:

Šetina: Zakaj ta dva dijaka manjkata? A kaj pišete jutri?
Dijak: Ne, profesor.
Šetina: Seveda, drugače bi manjkal ti, a ne?
Na Ledini iščemo znanje, na Bežigradu pa piflarijo. – Vogrinc
Vsi smo v totalnem genskem sorodstvu. – Vogrinc
To je absurd človeštva, da iz volka deformiramo čivavo. – Vogrinc
Prometej je tak hipi med bogovi, skoraj tako kot Mick Jagger. – Vogrinc
Če so imeli Rimljani talno ogrevanje v kopalnici, ga imaš lahko tudi ti. – Vogrinc
It's friday so I suspect you are not suicidal anymore? – Terglav
Ne mi zamert, imam diskalkulijo. – Dobljekar
Dijak: A grem lahko pit?
Kretič: Samo da ne boš potem lulal!
Več kot gre not, več gre tudi ven. – Kretič (govori o pitju)
A mi lahko prosim ostane malo glasu za domačo rabo?! – Gliha Olenik
Fantje, poslušajte punce pa vam bo lepo v življenju. – Gliha Olenik
Tvoji možgani so kot ementalec. – Gliha Olenik

Bovha:

Bodite drugačni, pa čeprav pridete v pižami v šolo.
Michelangelov David je skuliran, kot da čaka avtobus, ampak če si ti pissed off, se ti to na ksihtu vidi!
Cerkev je hotela, da baročno umetnost razume vsak burek.
Če ima INRI vtetovirano na desni ritnici, je jezuit.
Il Gesu je prababica baročnih cerkva.
Kar se zgodi v parku, ostane v parku.
O, ne! Pa ne burek! To je sirnica!
Preverjanje bomo imeli zvečer, dva dni pred testom na Zoomu, ker itak nimate socialnega življenja.
Če Kristus pride in vas pokliče, greste z njim, pa tudi če je jutri test za matematiko.
Flamsko slikarstvo je za tiste, ki imajo radi sočna telesca.
Bovha: Kje najdemo najboljše primerke renesančne umetnosti?
Dijakinja: V Italiji.
Bovha: Tako je, v Makaronlandu.

MARUŠA TOMAŽEVIČ

Glavna urednica

BOR MATKO

Urednik fotografije

IZA MUŠIČ PETKOVIČ

Ilustracije na ovitku

Novinarji:

KARIN FORTE

LUNJA GABRIČ BRONIČ

VALENTINA GOLOB

AJŠA JAKOŠ VASLE

TINKARA KNEZ

ZOJA LARISA KUNAVAR

PIA MARIN

AJDA OSOJNIK

ANAISA STERLE LAIGNEL

LINA TERZIČ

NEŽA TOPLAK

LAURA VESEL-BOGATAJ

Fotografi:

SARA HALILOVIČ

JAN KLEMENČIČ

BOR MATKO

UMA FREJA PROSEN

ARNE REPOVŠ

MATEVŽ ŠTIH

Ilustratoriki:

HANNA FEDRAN

IZA MUŠIČ PETKOVIČ

Prelom:

IZA MUŠIČ PETKOVIČ

EMA PRESEKAR

LAN VEBLE

MOJCA LOTRIČ, prof.

Mentorici:

BOJANA PETRIN, prof.

MOJCA LOTRIČ, prof.

Jezikovni pregled:

BOJANA PETRIN, prof.

MOJCA LOTRIČ, prof.

Ilustracije in fotografije so dela dijakov Gimnazije Ledina, razen fotografij Timija Zajca, ki jih je posnel fotograf Robert Balen za časnik Večer, ter vremenskih ikon, ki smo jih dobili na spletni stran Iconfinder.

Mladika, glasilo dijakov

Gimnazije Ledina

Leto 2023/24, letnik 55, številka 1

Tisk: Schwarz print

Naklada: 600 izvodov

Ljubljana, februar 2024

